

Andreu Sotorra

Bessons, gatons i polissons

Bessons, gatons i polissons

Dos eren dos i amb les cues fan quatre. ¿Què faríeu si en un viatge a París un músic de carrer us regalés dues cries de gat? ¿I què passaria si, empaitant els gatons, perdéssiu de vista els pares i us poséssiu en un tren que us portés a una destinació desconeguda? Doncs, que potser us convertiríeu, com els germans bessons d'aquesta novel·la, en polissons d'un tren de luxe ple de personatges estrafolaris. Novel·la realista, amb espurnes de màgia i una bona dosi d'humor.

Lectura recomanada a partir de 8 anys.

Andreu Sotorra va néixer a Reus, el 1950. Actualment resideix i treballa a Barcelona. Ha publicat més de vint-i-cinc llibres en llengua catalana —la majoria de novel·la breu i contes—, alguns en constant reedició, tots escrits al Refugi La Vinyeta, de Duesaigües (Baix Camp). Ha obtingut una trentena de premis literaris de narrativa curta, contes i novel·la (El Vaixell de Vapor, Edebé, Joaquim Ruyra, Lola Anglada, Marià Vayreda, Arts i Lletres Andorra, Salvador Espriu, Caixa de Girona, Ciutat de Mollerussa, Cavall Fort, Recull...) i també el premi Trajectòria pel conjunt de la seva obra com a crític literari. Ha estat traduït a l'italià, l'espanyol, el gallec i l'euskera. Els seus llibres publicats en suport paper formen part del catàleg de la majoria d'editorials catalanes (Alfaguara, Columna, Cruïlla, Edebé, Empúries, La Galera, Grup62, El Pirata...) És pioner en la publicació en català de novel·les en suport digital a Internet i la majoria dels seus llibres es troben reeditats en suport *e-book*. Ha treballat a l'ensenyament i en la gestió cultural i ha estat secretari general de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. És periodista cultural de premsa escrita i ràdio, especialitzat en les àrees de crítica teatral i literària. A més, participa com a autor en col·loquis amb grups de lectors d'escoles de primària, instituts de secundària, centres d'adults i biblioteques públiques en la xarxa de programes de foment de la lectura.

Web de l'autor: <http://www.andreusotorra.com>

Bessons, gatons i polissons

Andreu Sotorra

Il·lustració de Petra A. Steinmayer

Primera edició (paper): setembre 1996
Cinquena edició (digital): setembre 2010

(Primera, segona, tercera i quarta edició en suport paper dins de la col·lecció El Vaixell de Vapor, sèrie Taronja, num. 76, Editorial Cruïlla, Barcelona, 1996-2009)

ISBN paper: 978-84-8286-148-4
DL paper: M-51.043-2002

© 1996 Andreu Sotorra (pel text)
© 1996 Petra A. Steinmeyer (per la il·lustració)

Edició digital: Escac Gabinet de Comunicació
Apartat de correus 32036
08080 Barcelona

Prohibida qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació d'aquesta obra, llevat de les excepcions previstes a la Llei, sense l'autorització dels titulars de la propietat intel·lectual. La infracció dels drets de difusió de l'obra pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (art. 270 i s. del Codi Penal). El Centre Espanyol de Drets Reprògràfics (CEDRO) vetlla perquè es respectin aquests drets.

Amb mi arribareu al final del viatge
sense ni una esgarrinxada
i amb la mateixa bossa de diners
que dúieu a la sortida.

Rafik Schami. *Els narradors de la nit*

1

EL DIA QUE els bessons de cal Bigalot ens vam perdre al tren de nit de París encara no teníem nou anys.

Sí que a vegades ens havia passat pel cap perdre de vista els pares. Però només una temporadeta i prou.

Perquè, quan ets lluny dels pares, t'enyores. I quan t'enyores, comences a fer barrinar el coco. I si barrines massa, t'agafa mal de cap. I si t'agafa mal de cap, acabes perdent la son i tot això.

Quan va passar TOT, anàvem a l'escola pública i els pares eren bugaders. Si ets bugader, rentes roba tot el dia. I això és el que ells feien a la bugaderia que teníem oberta on

vivíem, al capdavall del carrer més llarg i amb més botigues del barri, prop del port.

Per això ens vam criar entre màquines de rentar, assecadores automàtiques, posts de planxar, aromes de detergents, perfums de líquids suavitzadors, olors de lleixiu, tufs de sacs de roba bruta, i salaborr de mar.

Quan vam néixer, van ser els pares, com tots els pares del món, els que van pensar que ens havien de posar dos noms ben originalets. Però nosaltres sempre hem cregut que, per allò de ser bugaders d'ofici, devien voler dir dos noms ben origilaNETs!

—Ja ho tenim! Els posarem Marquet i Danieló! —es veu que van exclamar un vespre, després de sopar, quan la mare diu que ja ens sentia com fèiem fúting a la panxa.

A veure, ¿Marc i Daniel són dos noms ben originalets? Hi havia, hi ha, i hi haurà sempre pilots de Marcs i Daniels escampats, com nosaltres, per tots els barris de totes les ciutats del món!

Podríem fer un congrés internacional d'afectats pels noms de Marc i Daniel a l'estadi olímpic i segurament que no hi cabríem tots!

Als bessons de la bugaderia, però, per completar la relliscadeta dels pares en la qüestió dels noms, teníem la gran sort de ser també els bessons de cal Bigalot, que diu que era un renom de casa de tota la vida.

Es veu que, als baixos del local on els pares hi tenien la bugaderia, molts anys enrera, el nostre besavi hi havia muntat un taller per adobar sabates. Un pegot que diu que se'n deia aleshores. I el famós bigalot diu que era una peça de fusta, com una post de planxar petita, per picar-hi les soles de les sabates i deixar-les com a noves.

Quan va passar TOT, a casa teníem el pis a l'entresol, damunt mateix de la bugaderia.

Des del balcó vèiem molt a prop algunes de les lletres grosses del rètol del carrer que deia:

BUGADERIA CAL BIGALOT

Ves si les vèiem de prop, que si aixecàvem la persiana, podíem tocar amb la mà els neons de les lletres de **CAL** i de **BIG**!

Als vespres, els fluorescents del rètol s'encenien amb espetecs pampalluguejants de color blau i rosa. Tocar les lletres quan estaven enceses era una xaturanga! Ssfingxxx!, feien.

Però la mare, si ens enxampava, deia que allò era una imprudència i que ens hi podíem electrocutar.

I sota la marquesina del rètol de la bugaderia hi havia també penjada una màquina de rentar de mida nana, de ferro forjat i esmaltat blanc. Era com si fos la marca de la casa. Si feia una mica de vent ja es bellugava. A vegades, de nit, tocava als barrots de la barana del balcó i no ens deixava dormir tranquils. Però el pare deia que servia de reclam per a la gent que tenia roba bruta i no tenia temps de fer bugada després de treballar.

El cas de la nostra perduda al tren de París va passar com va passar i on va passar perquè aquell any havíem aprofitat el pont de Pasqua per fer amb els pares el primer viatge important de la nostra vida!

Vam anar a París!

Un viatge a París de vuit superdies que se'ns van fer supercurtíssims!

I bé, ves si el barri on vivíem era prou gran, i el carrer on teníem la bugaderia prou llarg. Doncs, per perdre'ns, vam triar París!

El dia que va passar TOT era l'últim dels vuit superdies que havíem estat a l'hotel de París.

Un parell o tres d'hores abans d'anar a buscar el tren de nit, per tornar a Barcelona, un de nosaltres dos va cridar des del bany de l'habitació:

—¿Es pot saber on m'heu amagat la motxilla?

Com que, després de vuit dies, un i l'altre ja n'estàvem tipets i fartets de ser la minyona de cadascú, el més normal era que els dos féssim veure que no ens sentíem, com si ens haguéssim transformat en parisencs enfeinats i sords.

El paparra de torn havia tret el cap pel relleix de la porta del bany, mullat fins a les orelles. Els dos anàvem embolicats amb una tovallola blanca, des del melic fins als peus, amb el cos nu. Semblava que sortíssim d'una sauna!

Ves si ho semblava, que la mare, quan ens va veure, ens va dir tot això:

Que féssim via si ens volíem rentar el cap!

Que no agafaríem el tren de la nit!

Que esquitxaríem la moqueta de l'habitació de l'hotel!

Que vindrien les senyores de la neteja!

I que ens enxamparien d'aquella manera com anàvem!

D'això últim, sí que els dos n'estàvem ben escarmentats! Ja sabíem que totes les senyores

de la neteja de l'hotel de París eren senyores negres. Bé, no: africanes, va dir el pare. Sabíem que portaven bata blava de fer feines, que sempre somreien, que ensenyaven les dents, i que només deien, com si nosaltres dos no existíssim:

—Booojú, messié'dam!

L'escarment ens venia de lluny, doncs. El primer dia de ser a l'habitació de l'hotel, com que el pare no havia passat el pestell de seguretat de la porta, les dues senyores ens van enganxar sortint del bany... sense calçotets!

—Booojú, messié'dam! Oh! Ooohlalà! —vam sentir que exclamaven les dues aquell dia, rient a cleques, com si, en lloc de veure dos bessons a punt de fer nou anys, haguessin vist dos caganius que aprenien a volar!

Per això, perquè no tornés a passar, aquell últim dia a l'hotel de París, anàvem embolicats de melic en avall com dues mòmies, amb la tovallola blanca de bany fins als peus!

—Maaarc! Daniieeel! Que ens haurem de quedar una nit més a París si no feu via! —va cridar també el pare, assegut a la butaca, mentre amb el comandament a distància feia saltar de pressa uns quants canals de la tele parabòlica de l'hotel per veure si trobava el de les notícies del vespre.

Era la primera vegada en vuit dies que el pare tornava a cridar. No havia cridat des que, contents tots com estàvem, havíem sortit un vespre, després de tancar la bugaderia, de viatge cap a París.

Feia una setmana exacta que pare, mare i bessons havíem desconnectat el rètol lluminós i havíem tirat les portes avall de la bugaderia.

I això vol dir que també feia una setmana exacta que el pare i la mare no cridaven per res. Segurament que pel color del cel, que a París diuen que és com si fos més cel que a Barcelona. O per la pluja que ens va fer una tarda, que a París també diuen que és més plujassa que a Barcelona, perquè ens va deixar com quatre

fredelugues remullades just a l'hora que havíem decidit pujar a la Torre Eiffel i fèiem cua en una de les quatre potes de ferro!

Sigui pel que sigui, el cert és que estàvem tots de més bon humor.

I quan s'està de bon humor, se'n fan tantes, de coses, que fins i tot els pares, aquells vuit dies de París, ens havien deixat fer una mica més el que volguéssim.

Merci, papa. Merci, mama! Muaaaà!

Però es veu que estàvem disposats a refrescar la memòria dels crits al pare. I a recordar-li, l'últim dia de marxar de l'hotel, com es feia per perdre l'humoret de París: com es prenia aire, com s'inflava el pit, i com es cridava més del compte, perdent l'oremus que deia ell.

—Si mon germà no em diu on m'ha amagat la motxilla, no trobaré el meu digital submergible!

—¿Però, per rentar-te el cap, quina falta et fa el rellotge digital? —va retreure'ns la mare,

que estava recollint de l'armari les últimes coses per prendre i desar a les maletes.

—El teu digital és al butxacó petit de la motxilla. I la motxilla és al prestatge de l'armari, sota les mantes!

Els nostres digitals bessons marcaven dos quarts de set en punt del vespre. Les 18 hores 30 minuts. Les 6:30 PM.

Les notícies d'Euronews parlaven del que passava a tot el món, tret del que passava a Barcelona. Bonsuaaaà, messié'dam! És a dir, com si no existíssim. Bonsuaaaà i tapa't!

Ens en recordàvem molt bé de l'hora perquè, des de l'habitació de l'hotel de París, cada vespre, a dos quarts de set en punt, se sentia la sirena d'un dels iots dels sopars turístics del riu Sena, que era molt a prop del carrer de l'hotel.

El tuuut! tuuut! que pujava del riu era com el de la sirena dels vaixells de càrrega del port que també teníem al barri de la bugaderia.

Al riu de París, també hi havíem vist una mena de Golondrinas que semblaven les mateixes que ens passejaven pel port de Barcelona algun diumenge. Però a París, els parisencs les anomenaven No-sé-què-mutxes.

Si els dos bessons portàvem rellotges digitals era perquè la mare tenia la mania de fer això que en diuen xòping, que és com el fúting, però pels grans magatzems. I un d'aquells primers vuits dies havia descobert, només arribar a París, en un taulell de perfumeria dels magatzems Lafayette, una oferta de flascons de xampú antiplors per a nens i nenes, amb rellotge de regal inclòs!

Així, doncs, com que els únics nens de cal Bigalot érem nosaltres dos, havíem pogut visitar París cronometrats amb digitals submergibles i resistents a les proves de més alta potència, gràcies a les ofertes de la fàbrica de xampús del senyor Johnson's Baby, i al bon ull de la mare per a les rebaixes dels grans magatzems dels bulevards parisencs.

Però el que no sabíem tots plegats, a les 6:30 PM d'aquell dia, era que hauríem de superar encara l'última prova de resistència viatgera: el catacroc de la fenomenal perduda i posterior desaparició dels dos bessons de cal Bigalot.

Era l'última sorpresa que el pont de Pasqua ens reservava, després que nosaltres dos i els pares de la bugaderia ens perdéssim de vista al tren de París!

2

EL PARE VA DIR que només teníem dues hores escasses per agafar el tren de nit cap a Barcelona.

I la família de bugaders de cal Bigalot ho va aprofitar per empolainar-se i canviar-se de roba.

Tots quatre havíem de baixar a fer l'últim sopar al menjador de l'hotel. Però nosaltres dos ens n'aniríem de París sense entendre per què, allà, tothom sopava quan era l'hora de berenar! A Barcelona, encara berenàvem i miràvem el concurs infantil del vespre a la tele, quan a París ja quasi roncaven!

El pare i la mare van tancar les maletes.

—Aaauuup! Les remaleïdes i pesadíssimes maletes carregades de repunyetes! —va renegar el pare.

Nosaltres dos vam endreçar les motxilles.

—Les remaleïdes i pesadíssimes motxilles carregades de repunyetilles! —vam renegar, com el pare.

Tots vam mirar i remirar que no ens deixéssim res a la xambra número 24, que havíem tingut vuit dies.

Vam agafar el penjoll de la clau. I vam dir adéu al llit, al monitor de la tele, a la dutxa, a la banyera, a les butaques, a la mininevera, al sofà llit plegable, que havia servit per dormir nosaltres dos, i a la tauleta on havíem escrit les postals per als avis i per als tres germans paquistanesos del basar del costat de la bugaderia de Barcelona, que anaven a escola amb nosaltres.

Vam baixar amb l'ascensor, carregats com a burros, fins a la recepció de l'hotel. El pare va demanar la factura de tota la setmana, i va dir

que li carreguessin al compte de la Visa. I tzzzinyeccc, tzzzinyeccc!, la factura de l'ordinador va carregar a la targeta del pare un feix de francs per la xambra 24.

Mentre el pare firmava el resguard de la Visa, nosaltres ens empaitàvem pel vestíbul de l'hotel. Rodàvem i rodàvem, entrant i sortint i guaitant, per la porta principal, que era d'aquelles giratòries, i que donava a aquell carrer estret que feia baixada fins als molls del riu Sena.

L'hotel era petit. Semblava reformat de feia molt poc. Tenia una façana de vidre fosc. I damunt de la porta hi havia un rètol de fluorescents de colors com els de la nostra bugaderia que deia:

HOTEL LANGUE-DE-CHAT

A fora de l'hotel, a la cantonada del carrer, hi havia un músic ambulat que feia girar la

maneta d'un manubri. L'home aguantava una palangana a l'altra mà, i pidolava diners.

Nosaltres dos portàvem a les butxaques unes quantes peces de moneda menuda de francs. El pare ens havia dit que ell no les volia perquè el banc no canviava moneda petita, i a Barcelona no en podríem fer res. Per això ens vam acostar al músic. Vam fer puntetes. I li vam tirar unes quantes monedes a la palangana.

L'home ens va somriure. Va parar de tocar. Després, ens va fer un gest amb la mà que volia dir que ens hi acostéssim. I, quan ens va tenir a prop, ens va ensenyar una cria de gatets que dormia en un cistell d'aquells rodons i petits.

Ens vam ajupir per veure la gatinada més de prop. Eren cinc gatons petitíssims. Tenien el peluix color de terra, amb clapes fosques, i la cua amb ratlles negres. I semblava que no fes gaires dies que haguessin acabat de néixer.

El músic ambulat del manubri en va agafar un parell pel clatell i els va alçar.

—*Deux petits chats pour les petits enfants!*
—ens va dir, somrient.

El vam entendre una mica perquè després de vuit dies de ser a París ja sabíem què volien dir algunes paraules com *petit, chat* i *enfant*. I vam veure de seguida que el senyor del manubri ens regalava els dos petí'txats!

Vam estirar els braços de seguida per dir-li que sí:

—*Merci, messié! Merci, messié* —vam dir, com havíem après de dir a París, escoltant la gent pel carrer, al metro, als bars i a les cues de les entrades als museus.

—*C'est un bon souvenir de l'Hotel Langue-de-Chat* —va afegir el músic del manubri, parlant d'aquella manera que devia parlar amb els estrangers com nosaltres dos.

Ens vam mirar un moment perquè els dos havíem pensat en el mateix:

Una vegada havíem volgut un hámster a la bugaderia i els pares s'hi van negar.

Una altra vegada vam demanar una tortuga, i res.

Un dia vam dir que un gosset petaner serviria per vigilar les màquines de rentar, però tampoc no hi va haver res a fer.

Vam voler un aquari amb peixets, i que no, perquè ja teníem prou aigua a les rentadores!

Feia poc havíem intentat tenir una parella de cadernereres, i renai de nanai!

—Si el pare i la mare ens veuen amb aquests gatons, no ens deixaran tornar a la bugaderia! —ens vam dir en veu baixa, perquè el senyor del manubri no ens sentís.

El parell de mixos eren com dos pollets bessons acabats de sortir de l'ou. Ens miraven amb uns ulls que semblaven grans de raïm madur, amb els pinyolets dins. I tenien el pèl finíssim, suau com una esponja natural ensabonada.

No ens ho vam fer dir dues vegades. Vam obrir les motxilles, i cadascú hi vam engabiar un d'aquells gatets, entre l'anorac, les restes de

gletes, l'ampolla d'aigua, la màquina de retratar, la gorra de visera amb les orelles de Disney, i unes quantes remaleïdes repunyetilles més.

I el pidolaire dels gats amb barba llarga i fosca de vagabund va tornar a donar voltes a la maneta del manubri per continuar tocant allò que feia més o menys així: triling, ling, ling, triling, long, long, ling, ling, long, ling, amb un aïret feréstec, i sense parar.

—¿On us havíeu posat, nens? —vam sentir que cridava la mare, esverada com sempre que no ens trobava al seu costat. Acabava de sortir per la porta giratòria de l'hotel, i venia cap a la cantonada on érem nosaltres.

—Tenim una gana que ens morim, mare!
—vam fer, per despistar, mentre corríem cap a la mare i sentíem com els gatets que ens havíem emmotxillat es remenaven per dins.

—Portem un parell de petits eixaaa...

Un de nosaltres va estar a punt de posar la seva oportuna poteta a la ferradeta.

—Un parell de petits-xaaatventres tan buits... —va saltar l'altre—, que semblen el manubri d'aquest senyor, mare!

I és que no ens volíem perdre per res del món el millor souvenir del primer viatge més important dels nostres quasi nou anys: el parell de gatolinetes que havíem acabat de trobar, caiguts del cel, a la rue de l'hotel Langue-de-Chat de París.

Amb els gatons a les motxilles, doncs, vam anar a sopar.

Ho vam fer, esclar, d'aquella manera. Amb un embut, que diuen. És a dir: de pressa, nens, que farem tard!

La senyora africana que servia les taules al menjador de l'hotel semblava que fos la mateixa de la neteja de les habitacions. En lloc de la bata blava, portava bata blanca i davantal de puntes. Però portava les mateixes espadenyes de retaló. I anava i venia de la cuina fent un refrec a terra així: txes, txas, clec!, txes, txas, clec!

—Booon suà, messié'dam! —havia dit una altra vegada, com si nosaltres dos no existíssim.

De moment ens va semblar que la senyora que servia el sopar era la mateixa que ens havia enxampat el primer dia sortint del lavabo de l'habitació, sense calçotets i amb la ratapinyada de cap per avall!

No sé qui de nosaltres dos va dir:

—Ja he acabat!

I la mare va respondre:

—Doncs, dóna la llengua al gat!

Primer esglai de qui n'amaga alguna: ens vam posar vermells perquè ens pensàvem que la mare ens havia descobert el paquet! Però era una falsa alarma. Una manera de dir: Que aprofiti! O bé: Quiets i a callar!

Havent sopat, el pare va fer demanar un taxi al recepcionista de l'hotel per anar a l'estació de tren.

Al cap de mig minut, un dels taxis de París, que són com tots els altres cotxes perquè no

tenen cap color especial com els de Barcelona, havia arribat.

Nosaltres dos ens vam tornar a mirar. Si no haguéssim portat d'amagat els gatolinetes, potser hauríem hagut de pagar tarifa especial per a animals, com fan pagar els taxistes de Barcelona. De fet, portar una cria de gat a la motxilla és tan delicat com portar un remenut a la panxa de la mare. Per sort, l'assumpte de les mixetes encara era secret de bessons!

Els taxistes parisencs parlaven molt de pressa i no s'entretenien gens. Per dir on volíem anar, deien:

—Ual·levú, messié?

I nosaltres responíem, per exemple, com el pare:

—A la gare Tal, silvuplé!

I arrencaven de seguida com si se'ls refredés el sopar a taula. O com si es jugués a la tele la copa de la lliga amb els dos primers equips de futbol francesos!

3

PERÒ LES CATÀSTROFES de família no vénen mai soles.

I per això el dia de la nostra solemne perduda i desaparició tampoc no va arribar sol com un mussol.

Després d'una lletania de maldecaps resumits així: «Nens farem tard!, nens quin embús de trànsit!, nens que perdrem el tren per culpa vostra!, nens, nens, nens...», tot semblava que fos exacte: l'estació, el tren, el número del vagó, les places del departament, l'hora de sortida del tren, el número de l'andana i el número de la via.

I per fi, quan ja érem dalt d'un dels trens, la mare va anunciar, com si ja haguéssim arribat a casa:

—Apa, posarem ordre, i després, quan l'interventor ens arregli les lliteres, anirem a fer nones, nens!

I sense tenir temps d'evitar-ho, la mare ens va agafar les motxilles i en va obrir una a saber per què.

—Aiii! —va xisclar posant-se les mans al cap—. ¿Què hi fa aquest TIGRE a la motxilla?

El pare i la mare se'ns van quedar mirant sense dir res.

El pare va obrir l'altra motxilla:

—¿Però d'on mecagonlou heu tret aquest parell de gats?

—...? —vam abaixar el cap.

Allò podia ser pitjor que les marranades que hi havia hagut per aconseguir un hámster, una tortuga, uns peixets, un petaner, o una parella de cadernerres!

Els dos gatolinets, esverats per l'escàndol, van deixar anar un parell de miols molt febles. Miaou, miaou!, van fer, que és com miolen els

gatons francesos de París. El pare va tornar a inflar el pit per fer el sermó:

—Si l'interventor us enxampa amb aquests dos gats, us treu del tren, ens claven una multa, i no vulgueu saber què podia haver passat amb els vostres pares!

—Són dos souvenirs de París... —vam defensar nosaltres, mig fent el bot, patint per haver amagat els gatons a la motxilla sense dir-ne res.

Ja feia estona que teníem mitja dotzena de llàgrimes galtes avall, fent el ploricó de compromís, per haver provocat tot aquell cacau que podia acabar tan malament amb els nostres vuit dies del pont de la segona Pasqua a París.

—Maaarc... —va fer el pare amb aquella cara de Bubota Frankenstein llança-renecs.

—Daniieeel... —va provar de fer també la mare, amb la mateixa cara del pare, però no tant.

—És que el senyor del manubri... —vam dir, a bots, amb el nas ple de mocs.

El pare i la mare, que ja sabíem que no podien suportar que nosaltres ploréssim, van fer una ullada als dos gatons de dins de les motxilles.

Les bestioles havien alçat el caparró i feien aquella cara que fan els gats quan estan tristos, tenen gana, o només demanen que els facis un parell d'allisades al pèl, i els diguis que els estimes.

—Aimecagonlou, Marquet i Danieló... —van sospirar, per fi, el pare i la mare.

Quan el pare i la mare deien: Aimecagonlou, Marquet i Danieló!, i deixaven de fer cara de Bubota Frankenstein, volia dir que la tempesta ja havia amainat i que se n'havia anat cap a un altre barri. Però que el que venia darrera podia ser pitjor. I totes les tempestes que porten llamps i trons acostumen a ser igual a tot arreu. Tant si cauen a Barcelona com si cauen a París.

—Vinga! —va dir el pare, que contemplava la fatxa que fèiem tots dos—. Torneu a posar un

gat a cada motxilla, i ja veurem què en fem d'aquí a allà!

Aleshores va ser quan va entrar l'interventor al departament del tren.

Vam desar d'una revolada els gatons!

I tots plegats vam amagar al senyor dels bitllets del tren que portàvem estadants a les motxilles.

El senyor interventor no sé què va explicar al pare en francès, fent molts gestos i amb els bitlles a la mà. I la catàstrofe va començar a ser una catàstrofe de veritat aleshores mateix.

Es veu que ens havíem equivocat d'estació. Havíem anat a una tal Gare de Lyon. I havíem d'haver anat a una tal Gare d'Austerlitz. El pare va renegar una altra vegada perquè París tenia tantes estacions de trens! I la Gare d'Austerlitz i la de Lyon es veu que eren dues estacions veïnes, separades només per un pont de ferro que passava pel damunt del riu Sena!

Vam baixar del tren. El pare, que ja havia fet facturar les maletes, va haver de córrer cap a

la consigna i recuperar el maletam. La mare tornava a anar esverada per l'andana de l'estació.

—Ja deia jo que aquest tren em semblava estrany! —deia, posant-se les mans als malucs i mirant si el pare tornava amb el carro del maletam facturat—. A veure si ara perdrem el nostre de veritat! —remugava la mare, per dir que potser ens hauríem de quedar un dia més a París.

Nosaltres vam obrir les motxilles i ens les vam tenir amb els nostres gatolinetes. Perquè tot aquell caos familiar era d'un superavorriment inaguantable que només servia per als grans, que quan van de viatge es pensen que el món és un mocador i que a tot arreu és com si fos el barri del port. I París era almenys cent vegades cent més gran que tot el nostre barri sencer!

Quan els dos gatons es van sentir lliures a l'andana de l'estació, van fer una regolfada de bigotis. I els vam deixar anar una mica sols per terra perquè estressin les potes. Eren tan

petitíssims que feien saltirons com si fossin gripaus.

Però, entre saltirons i saltirons, i enmig de quatre miaous febles, el parell de gatons es van acostar a la porta del vagó d'un altre tren que hi havia a l'andana del costat.

Nosaltres dos els vam anar darrere.

—Mix, mix... —els fèiem.

Els gatolinetes, empaitant-se i jugant a cavall fort, van esgarrapar un dels esglaons a peu pla de l'andana de la porta del vagó. Era un vagó de color vermell fosc. Darrera els finestrals es veien cortinetes i llums de canelobres. Després, els gatets van ensumar el segon esglaó. Finalment es van enfilear al tren.

La mare no sé on s'havia posat amb el seu esverament i amb la por de perdre el tren i amb els nervis perquè el pare no tornava amb el carro del maletam de la consigna de facturació!

Nosaltres dos vam intentar aturar els gatons:

—Mixetes! ¿On aneu? —els vam fer guaitant des de la porta del vagó.

El pare havia dit que encara teníem temps. Els nostres digitals marcaven tres quarts de nou de la nit. Les 20 hores 45 minuts. Les 8:45 PM.

—¿Hi ha temps, oi? —vam dir.

Vam fer com els gatets. Vam pujar els esglaons a peu pla de l'andana de la porta del vagó. Vam agafar per sota de les potes els nostres gatolins rodamons.

—¿Voleu veure com és per dins un tren de luxe, eh, mixetes? —els vam xiuxiuejar a cau d'orella.

Aleshores vam sentir com venia, fent soroll pel passadís del vagó, el carret de les llepolies, amb els envasos de les begudes, els panets i els cafetons. Ens vam palpar les butxaques de les bermudes. Entre els dos, encara hi portàvem algunes monedes. El pare ens havia donat les últimes que li quedaven després de pagar el taxi que ens havia portat llampant entre embussos

de bulevards fins a l'estació. I aleshores vam tenir una eurekaidea de les de pare i mare.

—¿Teniu gana, mixetes? —vam dir als gatons.

Els gats, quan són petits, sempre diuen que sí quan se'ls pregunta si tenen gana.

Amb el parell de famèlics vam anar corrents cap al carret de les llepolies. El senyor del carret va fer una carícia al caparró del dos gatons.

—*Voilà! Deux petits chats très jolis!* —va dir.

—Uuí, uuí, messié... très jolí —vam respondre—. Ce... i ça... i ço... —vam mig dir, assenyalant primer una bossa de confits, després una presa de xocolata, i finalment dos caramels de bastó embolicats.

Vam pagar amb les monedes petites i vam fer net. El senyor del carret ens va tornar encara una peça menudíssima. I quan ens la vam desar a la butxaca, amb la nosa de les tres llepolies que havíem comprat, els gatons ens van fer dues esgarrapades i ens van saltar dels braços, i

se'n van anar una altra vegada pel passadís del vagó, com si fossin a casa seva, tris, tras, tris, tras.

—Mix, mix! —vam fer nosaltres, perseguint-los.

A fora, la megafonia de l'estació no parava d'anunciar sortides i arribades de trens. Que si patatim, que si patatam.

No s'entenia res perquè cada avís el deien tres vegades i en tres llengües diferents. Només de tant en tant es pescava algun Train... París... Départ... I para de comptar.

Els nostres gatarrinets es van mig amagar, jugant, jugant, sota d'un dels seients. Al vagó, llarg com un túnel, no hi havia cap viatger. Sort d'això!

—¿Us havíeu amagat aquí, eh, mixones?
—els vam dir, tornant-los a agafar per sota les potes i fent-los un petó al peluix del clatell.

Vam voler provar un dels seients encoixinats d'aquell tren de luxe. Vam treure el caramel de bastó de la butxaca i el vam

desembolicar. Hi vam fer un parell de llepades i ens vam imaginar que pilotàvem un carruatge del temps dels vaquers a les pel·lícules d'indis com el que ens havia passejat pel Disney.

Després vam convidar a tastar els nostres caramels a les mixetes. I aleshores va ser quan vam sentir, a fora a l'andana, un xiulet molt fort. Briiiittt! Es va tancar la porta del vagó automàticament. Plaxaaafff! I el tren va arrencar a poc a poc. Catric-catrec, catric-catrec, catric-catrec...

Aleshores, vam mirar des de darrera d'un dels finestrals del tren. Ni rastre dels pares a l'andana! S'havia començat a fer fosc, però encara s'hi veia bé tot París com s'allunyava. La Torre Eiffel ja era petítissima, com una de plàstic per al clauer que s'havia comprat el pare de record. Fora de la Gare de Lyon, el tren va fer un retomb i es va doblegar com un cuc.

I així va ser com els bessons de cal Bigalot vam perdre de vista els pares amb els nostres dos gatons de souvenir de París a coll!

4

CAMINA QUE CAMINARÀS, vam fer els primers passadissos del tren que havia sortit de París per anar vés a saber on.

Portàvem els gatons a coll perquè les motxilles s'havien quedat a terra de l'andana.

I vam arribar a un vagó que tenia el número **1** molt gros al vidre de la porta. Tan gros com la rentadora nana del rètol penjant de la bugaderia. I els seients eren més amples, i estaven encoixinats d'un color diferent.

El número **1** devia voler dir que era un vagó de primera classe. Però en aquella primera classe no se sentia parlar ningú. Ni es veia cap fum de cigarret a la zona de fumadors, ni es

veia cap clatell damunt dels respatllers dels seients.

¿Que no hi havia interventor en aquell tren?

¿Que era un tren que anava buit cap a l'estació de les cotxeres de dipòsit, potser?

¿Quan trobaríem algú de fiar per poder-li explicar que els pares s'havien quedat a l'andana de la Gare de Lyon i que nosaltres ens havíem colat en un tren que no era el nostre per no perdre els nostres gatets?

Mentre pensàvem tot això, de cop i volta es va obrir la porta del capdamunt del passadís del vagó i una senyorassa amb un xal fins a mitja cama va aparèixer fumant un d'aquells cigarrets que porten tap de bolígraf, com si fos una pipa, però sense el barret de fumera.

Quan va veure el vagó de primera buit del tot, ni que hi hagués el senyal de no fumar, va fer una pipadeta com si fos un xumet per a senyores grans i va omplir el racó amb un núvol de fum espès.

I es veu que buscava si hi havia algú, perquè quan ens va descobrir, es va posar a parlar sola des de la punta del vagó, dient-nos no sé què i amb no sé quina llengua. Ens va deixar clavats. I als gatons també, perquè se'ls van posar aquells ulls de por que se'ls posen quan es pensen que els cau un perill damunt.

—¿Wispetisteszdenn? —va deixar anar la senyorassa quan, després de fer quatre passos amb sabates de taló de mig pam, amb el xal voleiant, va arribar fins on érem.

Vista més de prop, ens vam adonar que la senyorassa feia cara d'òliba. Portava una perruca que semblava un tortell. Se'ns va quedar mirant amb ulls de fetillera. I ens va somriure, ensenyant unes dents postisses com un hipopòtam. Semblava que tot plegat fos un d'aquells efectes especials que fan al cine de terror.

—Helou! —va fer després la dona, saludant amb la mà.

I aleshores ens va parlar amb gestos. I es va picar seguidet el canell amb el dit índex.

Esclar! Volia saber quina hora era!

Li vam ensenyar l'esfera dels nostres digitals.

—Oh! —només va exclamar, com si de sobte se li hagués fet tard per anar a l'aglà.

I aleshores va començar la traca de preguntes en mig francès, mig anglès, mig alemany i mig vés a saber en quina llengua estranya, com si ens volgués marejar amb les seves potingues de paraules!

Vam suposar que volia saber d'on érem. D'on veníem. On anàvem. Què fèiem en aquell vagó de primera classe amb els dos gatons. O potser ens demanava si teníem foc per encendre la seva boligrafera fumadora. No va deixar de somriure gens amb aquella boca d'hipopòtam. Fins que es devia pensar que li volíem prendre el pèl perquè no parlàvem cap de les seves llengües i aleshores es va quedar com una magrana escarxofada i va dir:

—¿Ka s'us ha mantxat la llenga'l gat, txikets?

Els pares deien sempre que, quan sortíssim de l'escola i anéssim cap a la bugaderia, no parléssim mai amb cap estrany. I aquella senyorassa n'era molt, d'estranya.

Per això ens vam decidir a treure'ns-la del damunt com més aviat millor. I, decidits i armats de valor, li vam fer l'única pregunta que ens voltava pel cap des que havíem entrat al vagó:

—¿Que ens pot dir on va aquest tren, senyora?

—¿Kom volg dir k'on ba aquet treng? —va fer ella, sorpresa i parlant exageradament—. ¿Ka viatxeu zsols, nens? ¿I'ls vostrus papàs an kin baggó zsón? ¿D'on zsou, makus? ¿Il's vostrus papàs, ka'stan zsupant al baggó-rastorant ara? ¿Ka'us han detxat sans zsupà? ¿I quets gattetz amb uis ferotxes de gatzs mesquers j'han zsupat?

Ens va fer totes les preguntes alhora. Com si fos una presentadora d'un concurs del canal 5, d'aquelles que només s'entenen elles soles.

Però tal com parlava la senyorassa, més que por, per allò dels ulls ferotges de gat mesquer que havia acabat de dir dels nostres gatolins, ens havia fet agafar ganes de riure de por. Perquè en aquell dia de la nostra maxiperduda vam descobrir també que a vegades, quan tens por, pots riure i piular alhora com si fossis un lironet.

El pitjor és que, entre tantes preguntes, la senyorassa del xal encara no ens havia dit on anava el tren, que no parava de fer catric, catrec, catric, catrec, tan de pressa, que semblava que no s'hagués d'aturar mai a cap estació.

Ens n'haviem de sortir com fos davant d'ella. I aleshores ens vam empescar:

—És que voldríem saber on va aquest tren... perquè els nostres pares ens han regalat un viatge-sorpresa pel nostre aniversari.

Òspima! Com va colar! La mentideta de no res va funcionar! I, a la senyorassa, li va canviar la cara d'òliba. Va tornar a somriure i ens va fer una carícia a cadascú. Després va amoixar els gatons com si també fessin dies d'aniversari.

—¿Atxí ka'l parrell da bazsonets fan aknyets, eh? ¿I kuants aknyets fan'quets reiets del tranet ka també tenen aquets uiets de gattet salvatxet?

Aleshores sí que no vam poder més i ens vam petar de riure. Perquè tot aquell rosari de reiets, trenets, ullets i gatets només podia fer riure, amb tants pititets alhora.

Però la senyorassa no devia tenir nens i no devia estar acostumada a aquelles sortides nostres perquè no li va fer gens de gràcia que ens petéssim de riure per allò que ella havia dit.

—¿U zsigui ka a mé'a'mé da fé'nyets elsz reiets del tranet han sortit maledukadets? —va dir, tota bufada, encenent els ullassos, i posant-se bé el xal que arrossegava.

I aleshores va regirar empipada la seva bosseta de mà i en va treure uns confits d'ametlla, d'aquells blancs. I ens en va oferir dos amb la rialla de senyorassa enganyabessons.

—Tanniu, nens makus, komg ka feu akngnyets, akí tenniu aquets kongfitets de falizsitagzsió! Prò, m'heu de prokmetre ka'us'els mantxareu, eh? —va dir, sense deixar-nos de petja.

Els pares, a més de dir-nos que no ens aturéssim amb cap estrany quan sortíssim de l'escola, sempre ens deien que no agaféssim mai caramels i confits, si ens en donaven pel carrer. Sobretot des que una vegada els policies del barri van enxampar un repartidor de cromos que donava caramels embolicats amb pega dolça de fer dormir.

Ens vam mirar. Si li dèiem que no volíem els confits, potser s'enfadaria, aniria a buscar l'inspector de tren, ens denunciaria per portar gatons d'amagat, i faria córrer que li havíem esgarrapat el xal, que és el que fan córrer a

vegades les senyores que semblen òlibes per venjar-se dels nens.

Per tant, podíem fer dues coses:

A) Fer cas dels pares i no agafar els confits.

B) No fer cas dels pares i agafar els confits, ni que fossin de pega dolça d'aquella, i després llençar-los.

Vam triar l'opció B i vam agafar els confits.

I quan ens els anàvem a desar a la butxaca, ella va exclamar:

—Ah, no! Un kregal d'aniverkzsari no es degzsa a la burtxaka! As diu gràtzies! As mentxa i es diu si égs bo!

I vam començar a llepar el confit, per por i per força. El vam mossegar. Se'ns va esmicolar com un glaçó. I gola avall!

—Atxí m'aggrada, atxí, nengs! Falitz aniverkzsari!

I la senyorassa va girar cua. I fent voleiar el xal, va sortir del vagó com si anés a buscar altres nens sense els seus pares, escampats pel

tren de nit sense saber on anaven, com nosaltres dos i els nostres dos gatons.

I no va fer falta que ens ho parléssim.

Vam aprofitar que la senyorassa ens girés l'esquena, després de fer una pipadeta al seu bolígraf i deixar un núvol de fum. I vam córrer passadís avall, per on havíem entrat al vagó de primera classe.

Després vam anar de cop a la plataforma final. La portella de pas entre vagons es va obrir automàticament només veure'ns.

Catric-catrec! Garraaaanyeeec!

Per xamba!

5

CATRIC-CATREC! Catric-catrec!, feia el tren de París.

Groooncxuf! Groooncxuf!, féiem nosaltres dos.

Ffffiufmiaou! Ffffiufmiaou!, feien els gatons.
Una senyorassa fetillera no fa estiu.

Algú de cara i ulls hi havia d'haver en aquell tren!

¿Vam maldormir en un racó? Sí, perquè quan això ho fas en un tren, malsomies, somnambules, i t'inventes malsons despert.

Com si els confits de pega dolça ens haguessin enganxat amb aquell son de tren que ens havia caigut al damunt.

Haviem de trobar algú que no fos com la senyorassa de poc fiar. Que ens entengués. Que no tingués mania als gats i que es fes càrrec que havíem deixat els pares en una estació de París, on devien estar patint sense saber què se n'havia fet de nosaltres dos, millor dit, de nosaltres quatre.

Mentre rumiàvem tot això, ens dèiem que no calia tenir por, però també recordàvem que el pare ens havia dit que si un interventor ens trobava amb els gatets al tren, ens la carregariem.

Haviem de fer alguna cosa perquè els de casa no patissin. Però tampoc no volíem perdre els nostres gatons. I va ser mentre rumiàvem d'aquella manera, mig a les fosques, que vam sentir, primer, un xiulet finíssim, i després, una veu de gatonera. Una veu de gatonera és una

veu com la que fas quan parles dins d'una ampolla buida. Doncs, bé, una veu així va dir entre el catric-catrec del tren:

—Plof! Màgia potatge pota de gatge!

I vam descobrir damunt del portaequipatges del vagó un rètol que deia, amb neons de colors blau i rosa, com el de la botiga de casa:

BUGATERIA GATONERA

—¿Un tren que té un vagó amb màquines de rentar i assecadores? —ens vam dir.

—¿Una Bugateriaaaa Gatoneraaa? —ens vam repetir.

—¿Bugateria o bugaderia? —vam encara tornar a dir.

I és que això ja ens passava de tant en tant a l'escola. Llegíem tid per dit. I escrivíem nid per nit, god per got, o fret per fred. La mestra ho va dir als pares i els pares ens van portar a un psicòleg. I el psicòleg va dir que potser érem dos bessons dislèctics, o alguna cosa per l'estil.

Però això ens passava quan érem molt petits i apreníem a llegir i a escriure. I el senyor psicòleg ens va fer unes proves amb daus i boles de colors. I finalment, des que havíem fet set anys, ja llegíem bé dit en lloc de tid, i escrivíem bé fred, got i nit, en lloc de fret, god i nid.

Per tant ara ja sabíem que, en aquell rètol del tren, hi deia amb tota seguretat bugateria, amb t, i no bugaderia, amb d.

Ho havíem mig endevinat, però no ho havíem dit: el tren on ens vam perdre a París s'assemblava per dins a un d'aquells trens turístics que fan la volta a mig món, que són molt de luxe, amb vagons per a tots els gustos.

Per això, després de sentir aquella veu que deia allò de màgia potatge pota de gatge!, quan vam entrar decidits al següent vagó d'aquella bugateria gatonera, anunciada al rètol lluminós, no ens va estranyar gens que fos el que era.

I mira que bé! Resulta que era un vagó guarderia!

S'ha d'explicar: la porta era com una gatonera, però gegant. S'obria com les boques de les màquines de rentar de la bugaderia. I damunt hi deia: Vagó Kindergarten, que es veu que és una altra manera de dir Jardí d'Infància, com allò de la Coke i la Coca-cola que havíem trobat a París.

I l'encarregat d'aquella kindergarten era un ferroviari amb cara de gat vell. Amb bigotis i tot. Amb una gorra que li dissimulava les orelles penjades. I amb la cara emmascarada com si vingués de conduir una màquina de carrilet de carbó.

Escarmentats com estàvem, ens va semblar de seguida que tampoc no era gaire de fiar.

I quan ja estàvem a punt de confiar-li que aquell no era el nostre tren, enmig de la nostra sorpresa, l'encarregat de la kindergarten, amb una fitxa a la mà, ens va dir que l'únic que li interessava era el nom dels nostres gatarrinets. I va advertir que, sense nom, no es podia circular pels vagons de nit.

Ospedré!, amb el tràfec no havíem tingut temps de parlar de la qüestió dels noms d'aquell parell.

No ens havíem equivocat gens. El carboner no era de fiar. Però vam pensar noms. Hi vam donar voltes. Vam tornar a repetir els que ell mateix ens va dictar per ajudar-nos a fer via. Però no ens agradaven gens:

—Pacari, Acró, Macàon, Tàmfil, Vibulà i Vibulè.

O bé no els trobàvem encertats per a un gatet, o bé ens semblava que als nostres gatolins no els agradarien, si fossin ells qui poguessin triar, que és el que els passava a molts nens com nosaltres.

Aleshores vam pensar en els altres gatets de la gatinada que havíem deixat al carrer de l'hotel de París. ¿Quants n'hi havia al cistell del senyor músic del manubri? ¿Sis? ¿Cinc? Sí, eren cinc. Aleshores vam fer números. Si de nosaltres, que només érem dos, en deien

bessons, d'una cria de cinc gatets, en devien dir almenys... cincons!

Barrina que barrinaràs, finalment se'ns van acudir un parell de noms de gat de debò, abans que a l'encarregat de la kindergarten se li acabés la paciència de tant esperar.

—Ja està, senyor! —vam dir, amb un copet al cos del gatets que els va fer estarrufar tots dos perquè, amb el catric-catrec del tren, els gatons ja se'ns havien tornar a ensonyar—. Els direm Menovell i Cinconet!

Menovell perquè era el més petit de tots els dits. Ens ho sabíem d'una lliçó de noms de dits a l'escola. I Cinconet, perquè havien crescut d'una gatinada de cinc mixetes.

Vam repetir tres vegades el dos noms per comprovar a quin dels dos els feia més peça l'un i l'altre. Oh, i tant si els agradaven! Un dels gatons s'havia posat content com una farigolera quan li havíem dit Menovell. I l'altre no havia parat de llepar-se els bigotis quan li dèiem Cinconet.

—Des d'ara —vam dir a l'encarregat de la kindergarten assenyalant cadascun dels nostres gatolinetes—, aquest és el Menovell i aquest altre el Cinconet!

I l'encarregat d'aquell jardí d'infància ambulant, el ferroviari amb cara de gat vell, es va recargolar els pèls punxents del bigoti, va agafar un llibre de família de la taula del despatx de recepció i va escriure els dos noms dels gatons. Després va signar els documents i va posar-hi una marca amb tampó que deia: Vistiplau Kindergarten Bugateria Gatona.

Després de fer un parell d'esbufecs perquè s'assequés la tinta, ens va donar els paperots perquè poguéssim circular pel tren amb les mixetes, sense que ningú ens pogués dir res.

I quan ens pensàvem que ja estava tot llest, es va treure d'un calaix de la taula dos cascavells petitíssims. Ens va dir que era un record de la companyia ferroviària per als nostres gatets. I els els va penjar al coll, amb un

llacet de color vermell que l'esquellerinc mateix ja duia.

I vam deixar que les mixetes se'ns ensopessin una altra vegada a coll, mentre els cantàvem, com si fos una cançó de bressol, amorosida pel vaivé del tren: Meno-vell-meno-vell! Catric-catrec! Cinco-net-cinco-net! Catric-catrec!

I nosaltres i tot vam acabar tornant a aclucar els ulls, asseguts en un dels seients encoixinats del vagó, morts de son, bavejant com a marmotetes, repenjats l'un amb l'altre.

6

MALSOMIA QUE MALSOMIARÀS, somnambula que somnambularàs, i camina que caminaràs pel tren que havia sortit de París vés a saber cap a quina direcció, els dos bessons de cal Bigalot amb els dos gatolins a coll vam arribar després d'un altre plof!, màgia potatge pota de gatge!, al vagó restaurant.

Primer vam sentir una oloreta de plats de cuina de celobert. Ens va recordar l'oloreta de la cuina de la mare quan els dos arribàvem cada migdia afamegats de l'escola del barri.

Després vam notar una aroma de cafetonet acabat de fer.

Aleshores, les olors de cuina que ens obrien encara més la gana es barrejaven amb les converses animades de tots els senyors i les senyores que seien en tauletes de dos i de quatre, amb estovalles de color rosa, gerros petits amb poms de flors de bosc alpí a les taules, i llums d'ambient de festa amb paper de ceba.

Les converses de la gent es barrejaven amb un fil musical que semblaven les notes del manubri del pidolaire dels gatolins: triling, ling, ling, triling, long, long!, ling, long, ling! I també se sentien dringar les copes, els coberts i els plats: cling, cling, cling, clong!, enmig del catric-catrec del tren.

La xiuxiuadera dels viatgers es barrejava amb la dels cambrers del vagó restaurant, vestits amb l'uniforme blanc i el llacet negre de luxe, però amb bigotis com el de l'encarregat de la kindergarten. Semblava que parlessin totes les llengües alhora perquè anaven d'una taula a

una altra, fent equilibris amb el vaivé del tren, sense que se'ls aboqués res de les safates.

Fins aquí vam veure que algú ens podria escoltar quan li diguéssim TOT el que ens passava.

Esclar que hi havia massa enrenou i estaven massa enfeinats perquè al damunt compareguéssim nosaltres amb la història dels pares perduts i tot allò!

Però quan vam descobrir que un cambrer entrava al vagó restaurant per una gatona, ajupit sota la barra de la cuina, a la gatamau, és a dir de quatre grapes, empenyent un carret ple d'ampolles de vi de diferents classes, aigües minerals amb gas i sense, i botelles de xampany, ja vam tornar a ensumar que no fariem res de bo!

Era una sort que nosaltres haguéssim sopat a l'hotel, abans de sortir de París. Tots aquells plats de la carta del vagó restaurant no ens deien res. I les begudes, molt menys. I els cambrers ajupits per terra no cal dir que ens

havien caigut del tot en gràcia! Només patíem per la gana dels nostres gatons.

Si el Menovell i el Cinconet eren com els nens petits quan naixien, ja havien passat massa hores sense prendre res des que havien deixat el cistell de la cria del senyor del manubri del carrer de l'hotel Langue-de-Chat.

Un altre dels cambrers, també a la gatamau, va recollir els plats bruts amb un altre carret ple de plàteres de deixalles i va tornar a sortir per la gatonera cap a la cuina. I el de les begudes, licors i xampanyes, quan havia servit les taules, es va acostar amb el carret cap on érem nosaltres.

Al carret hi havia tasses de cafè buides, teteres, potets de llet per als tallats, i envasos de tetrabriks encetats per una de les puntes. Aquella era una oportunitat única!

Aprofitant un descuit del cambrer, vam estirar un dels tetrabriks mig buits. Un culet de llet, en la nostra situació, era un tresor per als nostres gatolins!

Pispar una mica de llet de tetrabrik per alimentar dos gatons de naixença afamegats dalt d'un tren no hauria d'estar multat, com havia dit el pare.

Ens vam assegurar que el tetrabrik fos de llet de debò i no de qualsevol potinga que pogués remoure els budells de les mixetes. I vam llegir de pressa el cartró de l'envàs:

—Latte, letxe, lé, miltx, milk, iet...

Esclar que quan anàvem darrera de tenir alguna bestiola per a la bugaderia, havíem sentit a dir a altres nens que ja tenien gats a casa que la llet no els anava gaire bé. Que els gatons, el que volen és aigua i així són feliços tot el dia. Mal aniria que després els haguéssim de buscar per tot el tren pastanagues bullides perquè els passés la diarrea!

Quan vam recular pel mateix passadís del vagó per on havíem vingut, encara vam sentir la remor de veus del vagó restaurant que començaven a demanar el compte.

Nosaltres dos, amb el Menovell i el Cinconet a coll, i amb el tetrabrik agafat fort perquè no es vessés la llet, acabàvem de prendre una decisió molt important.

Quan fóssim grans, volíem ser ensenyar llengües.

És a dir, ara que ja havíem estat a París i que en aquell tren de nit ja havíem sentit parlar tantes llengües diferents de la nostra, sabíem que no ens volíem passar la vida amb la boca oberta i els ulls com dues pilotes de tennis sense entendre res.

I al costat de la bugaderia dels pares, potser obriríem una escola d'idiomes per ensenyar llengües a tots els nens del barri que, com nosaltres dos, es trobessin que havien d'anar pel món tots sols.

I ja sabíem quin nom posaríem a la nostra escola.

Hi penjaríem un rètol de colors fluorescents com el de la bugaderia dels pares que digués:

LLENGÜETERIA LANGUE-DE-CHAT

Langue-de-chat, en francès, vol dir llengua de gat.

De la nostra escola, en diríem així, en honor als gatons del carrer de l'hotel que per la seva entremaliadura ens havien portat fins a aquell tren ple de gent tan estranya.

El Menovell i el Cinconet van fer un parell de rotets de bona salut. Senyal que la llet del tetrabrik els havia fet profit. I a nosaltres dos també perquè no havíem pogut resistir la temptació de xarrupar-ne una mica per comprovar si era bona.

—Mmmm! Aix... Nyaaam! Booona! —vam dir quan ja llençàvem l'envàs buit del tetrabrik a la paperera.

7

VAM CONSULTAR els nostres digitals de coloraines fluorescents. Més de mitjanit. Faltaven deu minuts per a la una de la matinada. Les 00 hores, 50 minuts. Les 12:50 AM.

I plof! Màgia potatge pota de gatge! El que ens faltava! Ja havíem anat de pet al vagó duana del tren de nit de París!

—Agafem fort el Menovell i el Cinconet!
—vam dir fluixet perquè no s'adonessin que érem darrere la gran gatonera de la porta automàtica del vagó.

I teníem raó de prendre precaucions. Un parell de gendarmes amb cara i bigotis de gata maula portaven a passejar un gos policia i mentrestant feien una ronda de vigilància per tots els vagons del tren.

El gos ensumava les papereres, els cendrers, les maletes i les motxilles, les màquines de begudes i de tabac, els armaris dels quadres de comandament, els racons de sota els seients... Ho ensumava tot!

Havíem vist prou sèries a la televisió per saber que, si aquell gos era un bon gos policia, no deixaria passar per alt els gatons que portàvem. I ens els vam amagar com vam poder sota la samarreta.

Ens vam mirar. No calia que parléssim. Sabíem el que pensàvem. Ens unien els dos gatolinetes que ens feien una mica de pessigolles al melic amb la cua. ¿Què hi podíem fer davant d'aquell gos?

—Al vagó restaurant, el gos policia no hi entrarà! —ens vam dir, a cau d'orella, com si tinguéssim un secret.

Amb quatre gambades, vam córrer passadissos per tornar fins al vagó restaurant, que a aquella hora ja estava buit. Només hi havia dues espelmes enceses i un dels cambrers en un racó d'una taula, roncant de cara enlaire.

Però ens equivocàvem. Els dos policies també hi van entrar darrere nostre. I el gos policia es va asseure al costat dels seus amos, que s'havien aturat a la barra per fer-se ells mateixos un whisky ben carregat.

El gos policia, amb el cap ben dret, ens va descobrir descaradament, ni que estiguéssim a l'ombra de la foscor. I ja no ens va deixar d'ullar. Feia morro d'haver endevinat que nosaltres dos, amb aquell posat de mosquits d'aigüera, n'amagàvem alguna. Però no semblava que hagués ensumat olor de mixeta, encara.

Ens vam ajupir en una de les taules perquè els gendarmes no ens detectessin i vam dissimular el panxam dels gatons a sota del taulell.

Esclar que podíem aprofitar l'oportunitat de trobar dos policies per demanar ajuda d'una vegada. Però aquell parell de guripes eren molt guripes. I aquell gos era molt gos. I nosaltres d'entre quatre no en fèiem un!

Sabíem que aquell gos funcionari del cos de policia, si ell volgués, amb una bordada, alertaria els dos gendarmes de la patrulla del vagó duana, i nosaltres dos hauríem d'aixecar les samarretes i confessar que reteníem dos gatolinetes parisencs acabats de néixer per emportar-nos-els cap a Barcelona.

Però el gossot es veu que havia decidit fer els ulls grossos i, amb cara d'avorrit, ens va dedicar un badall de poca feina, amb la llengua ben estirada a fora: Buaaabplaixxx! I per fi, vam poder respirar una mica més tranquils.

Fins que, en un dels catrics-catrechs del tren, la porta gattonera del vagó restaurant es va obrir, screixxxx!, i va entrar la senyorassa del xal, amb dues amigues més com ella, amb les mateixes cares d'òliba que ella, rient i cantant, gatolines del tot fins a la punta del nas vermell, segurament que per haver begut tot el xampany de les ampolles buides que portaven a la mà com si fos un ventall.

I vinga fer gresca amb els gendarmes!

Que si bla, bla, bla, que si bli, bli, bli.

Que si diuen que si us toqueu molt les orelles amb les potes és senyal que plourà.

Que si diuen que si us llepeu els bigotis de whisky i us torqueu el morret amb la pota dreta, és senyal que tindreu visita de gats vells.

Que si diuen que si us la torqueu amb la pota esquerra, és senyal que la visita serà de gates maules.

Que si quins uniformes més elegants.

Que si quins bigotis més punxeguts.

Que si gatatim i que si gatatam!

Fins que els van embolicar a tots dos ben embolicats amb les seves males arts i els van convidar amb confits d'ametlla d'aquells de pega dolça de la son, els mateixos que la senyorassa del xal ja ens havia donat abans a nosaltres.

Adéu l'oportunitat de parlar amb agents! Un gos policia mig adormit, tres òlibes senyorasses de la bona vida, i dos policies de tren sense gorra ni ganes de posar-se-la!

¿On podíem anar a parar dos bessons perduts amb aquell espectacle de titelles i espantalls davant nostre?

8

PLOF! MÀGIA POTATGE pota de gatge! Dos roncs, dos esbufecs, dos catrics-catrecs, i de cop al vagó dispensari del tren de París.

Els metges i les infermeres estaven dins una altra gatonera, però separada amb vidres. I ens van rebre com si fóssim quatre artistes de cinema convidats.

Primer ens va parlar el doctor en cap del vagó-dispensari. L'home, mostatxut com tots els altres empleats del tren, no va parar de fer preguntes. Ja li havia arribat per mail-tren la

còpia de la fitxa que havia omplert l'encarregat de la kindergarten. I només feia per sota el nas: mmm, mmm...

Després es va interessar per la nostra situació una mena de psicòleg que s'assemblava molt a aquell de les recuperacions de dislèxia de l'escola.

Aquest del tren, però, tenia altres manies. Ens va fer repetir quinze vegades: gadó, gadet, gadolinet, gadarrinet. I després, gató, gatet, gatolinet, gatarrinet. Sense equivocar-nos de la d i de la t.

I més tard ens va preguntar mitja dotzena de vegades seguides quin riu passava per París: el Sena. ¿El Sena? Sí, el Sena! I així fins a sis Senes!

I finalment, ens va fer comptar del número u fins al número vint-i-cinc. I després, al revés, del vint-i-cinc a l'u, per veure si ens en deixàvem cap.

Darrere del psicòleg del tren ens va rebre un

equip mèdic, un metge i dues infermeres, amb bata blanca i tot.

Per uns moments vam pensar que ens haurien pogut solucionar TOT el que ens passava. Però ens en vam desdir de seguida quan vam veure que entraven fent gresca i rient per una de les gatones del vagó dispensari.

Ens van fer una revisió a tots quatre. A nosaltres, de cap a peus: la talla, el pes, la vista, l'oïda, els peus plans... I al Menovell i al Cinconet, dels bigotis a la cua: la talla del cos, el pes, els ulls blaus, les orelles, les ungles de les potes...

Quan l'equip mèdic va acabar, va fer entrada al vagó dispensari una senyora intèrpret de llengües que traduïa el que dèiem nosaltres i el que ens deien els metges. La senyora experta en llengües, que era allò que volíem ser nosaltres quan fóssim grans, va dir que Herr Doktor, que és com si diguéssim el senyor doctor, volia saber si cap dels dos havia tingut a Barcelona passotes com és ara: constipats

d'hivern, al·lèrgies de primavera, varicel·les, xarampions i tos ferines.

Després ens va preguntar si teníem febre sovint, si ens rajava sang del nas cada dos per tres, si ens feia mal el cap alguna vegada, i si ens feien mal les cames de tant en tant.

Ens van mirar els ulls amb una llanterna petita. Ens van escorcollar la gola amb una cullera. Ens van regirar les orelles amb una espàtula. Ens van posar aquells micròfons al pit, i una infermera ens deia que respiréssim i que no respiréssim, i de passada ens van preguntar si sabíem quantes vacunes portàvem des que érem petits, com si haguéssim d'anar a fer un safari a la selva amb aquell tren de luxe carregat de serveis que semblava que estigués ocupat per colles de Carnestoltes i que ens allunyava dels pares, perduts, més ells que nosaltres, a les andanes de París.

Un altre batablanca mostatxut del comitè de recepció del vagó dispensari del tren de nit va

posar damunt de la tauleta el Carnet de Salut del Marc i el Daniel, amb totes les nostres dades des que havíem vist el món per un forat fins a l'últim dia dels vuit que havíem estat a París aquell pont de Pasqua.

Ja es veia que els doctors del vagó-dispensari ho sabien tot perquè devien tenir un servei d'espionatge secret de primera mà. La senyora intèrpret de llengües va llegir quatre coses dels nostres Carnets de Salut i va dir a Herr Doktor el que li semblava més interessant.

Per la cara que feien de satisfacció, nosaltres hauríem jurat que estàvem vacunats de tot: del tètanus, de la diftèria, del catarro, de la poliomelitis, de la parotiditis, del xarampió i de tota la màgia potatge pota de gatge que fes falta!

Finalment, un altre metge que va dir que era veterinari es va mirar el Menovell i el Cinconet. Els va mirar els ulls, que amb el reflex de la lot semblaven dos estels. Els va escorcollar la gola. Els va regirar el peluix. Els va rastrejar les

ungles de les potetes. I, de tant marejar-los, va aconseguir que fessin fffiu, miaou, miaou, i que se'ls posés la cua com un ventilador!

Passat tot aquell martiri de revisió al vagó dispensari, el doctor en cap ens va tocar les galtes i no vam saber què ens deia, molt seriós. Ens van tornar deixar agafar el Menovell i el Cinconet. I tot el comitè mèdic va fer una reunió d'uns minuts a banda, parlant en veu baixa, misteriosament, entre ells.

I quan van acabar, la senyora intèrpret va traduir un resum de la consulta i ens va donar la mala notícia:

—El senyor veterinari diu que aquest parell de gatets són dues cries de gat mesquer! ¿D'on els heu tret, nens?

I aleshores sí que ja ens vam veure emmanillats per haver traficant amb gats mesquers des de París, sense haver declarat a la taquilla que portàvem dues titones salvatges!

I de seguida, la senyora intèrpret va anunciar que ens portarien al vagó ludoteca. No

van trigar gaire a arribar dos gendarmes com els que havíem vist al vagó restaurant.

I al cap de dos minuts, gatets amb esquellerincs, i els germans bessons de cal Bigalot ja caminàvem entre els dos agents, com si fóssim el bon lladre i el mal lladre del tren, detinguts per traficants, camí d'allò que anomenaven vagó ludoteca i que vés a saber quina mena de garjola gatonera devia ser!

9

QUAN VAM ARRIBAR al vagó ludoteca vam veure de seguida que no era una garjola perquè hi havia una estesa de jardineres de fusta amb molts geranis a tot el passadís. Els gendarmes del tren que ens hi acompanyaven van trucar a la porta gatonera.

L'encarregada de la ludoteca era una d'aquelles senyorasses del xal que havíem enxampat a la nit amb el xampany buit i totes gatolines fent l'ullet als gendarmes. ¿Com ens podíem refiar d'una altra cara d'òliba com aquella?

Quan va obrir la porta va dir alguna cosa així com:

—Ah, els nengs akells de Pagrrís k'an trobat al treng amb elz doz kattons zalvatxes!

És a dir, tot el tren sabia que portàvem dues cries de gat mesquer amagades!

Els gendarmes ens van fer una carícia i no van parar de somriure. Per dissimular, esclar! Quan ens van deixar al vagó ludoteca, des del final del passadís ens van saludar amb la mà i ens van fer adéu, adéu, d'aquella manera tan ridícula que fan els nens petits quan encara no saben parlar.

De tota manera, ens hauria agradat més que ens haguessin portat un telèfon mòbil, per exemple, i que ens haguessin dit que el pare i la mare ens trucaven des de París. Que tots dos estaven bé. Només una mica emocionats de sentir-nos tan lluny. I que ens venien a buscar de seguida fos on fos aquell tren ple de mostatxos de Carnaval i gatoneres amb sorpreses dins.

Esclar que, amb l'embolic que ens havíem fet de trens i les hores que devien haver passat, devíem ser molt lluny de París! No hi enteníem gaire en quilòmetres, però vam fer un càlcul d'aquells que en deien de la vella, fent servir els deu dit-gitals: si havíem viatjat tota la nit, més o menys, en un tren des de París a, més o menys, la velocitat de 300 quilòmetres per hora, devíem haver fet, més o menys, uns mil quilòmetres! Aaalçaaa Maneeelaaa! Miiil quilòòòmetres!

Ens vam mirar el digital Johnson's Baby per comprovar una altra vegada l'hora que era. Eren dos quarts de dues de la matinada! I continuàvem catric-catrec per les vies! La 01 hores, trenta minuts! La 1:30 AM.

¿I si tots plegats, els pares, els bessons i els gatons no ens haguéssim mogut encara d'aquell primer tren equivocat de la Gare de Lyon de París? ¿I si la mare ens hagués posat a dormir a les lliteres i estiguéssim clapant, rendits de son?

Aleshores passaria allò que sempre passa als contes que hi ha a la biblioteca del barri: que tot seria un figasomni!

Però no. El nostre tren existia, feia catricatrec, i els vagons anaven plens de gent estranya que no havíem vist mai al barri de la bugaderia, ni tampoc en cap lloc dels molts que vam visitar en el nostre viatge a París.

El vagó ludoteca tenia dues sales amb parets de vidre. Semblava un museu d'aquells amb plantes vives a dins que havíem visitat en alguna sortida de l'escola.

A la ludoteca hi havia uns quants nens massa petits per jugar amb nosaltres. ¿I a dos quarts de dues de la matinada la canalla no ha de ser al llit? Tots tenien una retirada als empleats i viatgers que havíem vist al tren. Mal senyal! I tots estaven fent de destralers d'alguna de les joguines que hi havia escampades per terra, o despenjant les que estaven en prestatges, o traient les que estaven apilades en els coves.

Aleshores, l'encarregada de la ludoteca va dir no sé què, i no sé què més als nens. I ells ens van mirar com si haguessin vist dues bubotes. Però sobretot van mirar els nostres gatons que de moment feien cara d'espantats com si no tinguessin gaires ganes de jugar.

Després, l'encarregada ens va parlar amb aquella llengua de mastegar xiclet que feia servir tothom al tren. I ens va dir que primer podríem jugar amb el que volguéssim. Que després faríem jocs tots plegats. I que més tard aniríem al vagó zoo del costat a veure els óssos.

I ens va fer guaitar per una de les parets de vidre que donaven al vagó zoo on, en una fossa, els óssos esperaven que algú els fes arribar les racions de pastanagues que necessitaven per anar fent la viu-viu.

Aquells óssos ens van fer pensar en el conte que ens havia explicat un dia la mestra de l'escola.

Era el conte de Bru, el de l'ós que acabava caient a la trampa i es moria perquè, de tan

llépol com era, no s'adonava que anar a menjar-se tota la mel dels ruscós d'abelles del seu bosc no era gens bo.

Però sobretot ens van fer pensar en una festa d'aniversari de quan fèiem potser tres anys.

La mare va fer vestir el pare amb una disfressa d'ós blanc, i el va fer aparèixer a la bugaderia a portar els regals!

—¿Com anem, Marquet i Danieló? Felicitat d'aniversari! —va fer la veu del pare imitant un ós de dibuixos animats.

Però, els dos bessons de tres anys, quan vam veure aquell ós a la bugaderia, ens vam posar a plorar.

Estàvem només acostumats als Reis, que arribaven cada any al basar més gran del barri, al Tió, que fèiem cagar sempre a la placeta de l'escola, i al Pare Noel, que es passejava pel barri per Nadal amb un esquellot i repartint caramels, però aquests sí que eren bons i no de pega dolça de fer dormir com aquells del repartidor

de cromos del barri o la senyorassa del xal del vagó de primera classe del tren.

Però davant del pare ós vam marranejar tant i tan fort que fins i tot un dels urbans que passava pel carrer va entrar a la bugaderia a veure què era aquell escàndol amb criatures.

I l'ós postís del pare va haver de deixar els regals que portava en un racó. I es va haver de treure el cap de drap d'ós blanc per explicar al senyor guàrdia que tot era una festa.

I va dir tot vermell i suat:

—Jo sóc el pare, ella és la mare, i ells dos són el Marquet i el Danieló, els nens bessons que fan tres anys.

I el guàrdia de moment va voler saber si nosaltres dos estàvem bé i si no érem dos d'aquells centenars de nens que diuen que estan maltractats a casa seva pels seus pares.

Quan es va adonar que nosaltres no teníem cap senyal de mals tractes, s'ho va prendre més bé.

Els óssos que nosaltres vèiem al vagó zoo, des de la paret de vidre, tenien el pèl marró. N'hi havia mitja dotzena. Miraven cap dalt. Es posaven amb les dues potes de darrera asseguts a terra, alçaven el cos i, amb les dues potes del davant, ensenyaven els unglots, com si demanessin pastanagues.

No teníem gaires ganes de jugar amb aquella colla de petitots. Vam agafar una baldufa d'un prestatge i la vam fer rodar com si ens interessés molt, però el que volíem era que els dos gatolinets s'hi divertissin de valent!

Després vam enfilar el Menovell i el Cinconet a llocs d'un cavall de cartró i els vam passejar per la ludoteca, fins que el Menovell va relliscar i va caure de quatre grapes a terra, i amb el sotrac va fer relliscar el Cinconet, i també es va entatxonar de bigotis a terra!

Després vam fer una cursa entre una excavadora de plàstic, un camió formigonera també de plàstic, el gató Menovell i el gató

Cinconet. Van guanyar ells dos per punts i mèrits propis, esclar!

I encara vam circular una mica dins un cotxe de pedals amb els gats al seient, arrupits de por, de tantes experiències que vivien alhora.

Al cap d'una estona que tots dos fèiem el putxineli pel vagó ludoteca, els petits del tren van deixar les seves joguines i es van encaterinar amb els nostres gatons que eren les úniques peces de tota la ludoteca que, almenys, quan els tocaves, bellugaven i feien miaou, miaou de veritat!

La senyorassa encarregada de la ludoteca, que va veure que la cosa s'embolicava i que nosaltres i els nostres gatons li destarotàvem les criatures, va decidir fer de seguida un dels jocs de grup que tenia preparats.

Va picar de mans, com una senyoreta de bressol, i ens va fer posar a tots en rodona, asseguts a terra. I aleshores va fer cantar una cançó que a nosaltres ens va sonar perquè era d'un joc de rotllana de l'escola! Ens va sonar la

música, esclar, perquè també ens la feien cantar a la ludoteca del barri. Però no enteníem la lletra perquè aquella colla de moixonets la cantava en la llengua mastegaxiclets del tren.

Nosaltres la recordàvem més o menys així, la cançó:

«Escarabat bum-bum,
posa-hi oli, posa-hi oli,
escarabat bum-bum,
posa-hi oli en un llum!»

I recordàvem que, al barri, aquell joc ja no ens agradava gens ni mica.

S'ha d'explicar per què: si tocava fer de mare, havies de posar el que parava ajupit a la teva falda perquè no veiés res. I li havies de començar a picar l'esquena cantant allò de l'escarabat.

I el cas és que tu t'ho passaves bé picant, però l'altre començava a bavejar a la teva falda i quan te n'adonaves ja t'havia deixat fet un llac de baves!

I tampoc no ens agradava gens perquè si eres el que paraves, quan senties que el que feia de mare cridava un dels de la rotllana amb un nom fals que sabien tots, aquell se t'acostava i et propinava una patacada que a vegades et deixava sense respiració! I, al damunt, tots els altres es posaven a cantar:

«Escarabat, escarabat,
endevina qui t'ha tocat!»

I hi havia una feinada a endevinar qui havia estat el picador! I si no l'endevinaves, continuaves parant fins que, de tants cops, et podies quedar baldat, com si fossis una de les sabates que devia picar el nostre besavi amb el martell al bigalot de la sabateria.

Per això, quan l'encarregada del vagó ludoteca ens va dir que féssim una estona de mare, ja vam patir perquè no sabíem on deixar el parell de gatons. Perquè si els deixàvem a

mercè d'aquella colla de menuts, els pobrissons podien acabar amb alguna pota trencada.

I després de fer de mare, ens va tocar parar. I només aleshores vam saber el fort que poden picar una dotzena de moixonets cantaires de tren ni que siguin més petits que tu! Sort que va trucar l'intèrfon del vagó ludoteca. L'encarregada va anar a respondre. La canalla es va esvalotar. I vinga cantar allò d'escarabat bum bum! I quan va tornar de parlar a l'intèrfon, la senyorassa encarregada va anunciar:

—Bualà! Lé gendarm song eng traing de vus vení a txertxer!

És a dir: no aniríem al vagó zoo perquè els gendarmes ens venien a buscar.

Quan els dos gendarmes amb la senyora intèrpret van fer cap per venir-nos a buscar, tots quatre ja estaven a punt de sortir.

I la senyorassa de la ludoteca va tornar a dir:

—Kantarem una kantxonetta de la Jungfrautren per dir adtéu al Mark i al Danié de Pagrrís i els seus kattons!

I tots els moixonets cantaires del vagó ludoteca que abans ens havien deixat l'esquena morada amb el joc de l'escarabat van inflar el pit i es van posar a piular així:

—Lorai-liró, liró-lorai, lorai-liró, liró-loraaaiii!

I quan van acabar, tots van aplaudir.

Vam veure que sempre recordaríem aquell moment.

Perquè hi ha coses que, ni que sigui en una nit que estiguis perdut en un tren, ni que no sàpigues on són els teus pares, ni que no vulguis, et fan posar sempre la pell de gallina sense saber per què.

10

DESPRÉS DE TOT el que havíem vist al tren de nit, estàvem segurs que si haguéssim deixat fer la senyorassa del xal que havíem trobat abans que ningú al vagó de primera classe, i li haguéssim donat conversa, potser la molt fetillera ens hauria acabat convertint en un gosset de companyia i se'ns hauria emportat amb ella al país on parlaven aquella llengua tan estranya, que no era ni francès, ni català, ni anglès, ni alemany, ni wòlof!

Per això, quan vam arribar a la plataforma del final del vagó ludoteca, vam prendre una decisió. Vam pessigar els gendarmes a la cuixa!

Els vam despistar! I ens vam posar a córrer pels passadissos dels vagons del tren fins a trobar la porteta d'una cabina de WC que tenia el pilot verd de lliure.

Vam fer girar la maneta de la porta de la cabina i, mirant a un costat i a l'altre del vagó que no vingués ningú, ens vam posar dins.

Vam fermar amb el pestell de seguretat la porta, després de l'ensurt de les corredisses i de sentir com els gendarmes passaven corrent i xiulant vagons enllà.

Vam pensar que la cabina del WC era un bon lloc per rumiar amb calma què havíem de fer. Allò era més segur que anar donant tombs pels vagons del tren, buscant tots els empleats estranyots de la companyia perquè ens cosissin a preguntes.

Però a la cabina del WC no hi havia ni una gota de llum. Vam mirar de buscar l'interruptor. No el vam ni saber trobar. Potser no n'hi havia. Vam palpar una palanca als peus de la tassa del wàter i una altra a sota de la pica del lavabo.

Com si fossin els frens d'un cotxe. Però si les pitjàvem a les palpentes, només aconseguíem que ragés aigua a la pica i que la tassa s'obrís i es veiés un pou fosc de guspines al terra de les vies per on volava el tren!

Ens vam esgarrifar només de pensar què podria passar si algun dels dos gatons ens relliscava forat avall! Allò sí que era com una gatonera de debò, però per anar-se'n de cop cap a alguna de les altres set vides dels gats a les vies!

Vam decidir que ens conformaríem amb el que teníem. Paciència i non grunyatis! Recordàvem el que sempre havíem vist a les pel·lícules dels nens que es quedaven sols a casa. El millor que podíem fer era parlar entre nosaltres, per decidir què faríem si no trobàvem mai més els pares.

Aleshores ens vam sentir el cap una mica carregat. Potser era el cansament de vuit dies d'estada a París. Però teníem moltes ganes de dormir!

I no hi vam poder fer res.

Vam caure rendits l'un damunt de l'altre, asseguts a la tapa de la tassa del WC, i amb el cap fent caparradetes.

Al cap d'una estona, el catric-catrec del tren ens devia acabar de bressolar i potser vam acabar roncant i tot, nosaltres, els bessons de cal Bigalot que, a casa, ni que sentíssim a sota del pis el rum-rum de les màquines de rentar de la bugaderia, no roncàvem mai!

Ara no sabríem dir quanta estona va passar.

Primer es va sentir un miaou, miaou, fluixíssim, com si el gató Menovell i el gató Cinconet ens avisessin d'algun perill a fora de la cabina del WC on nosaltres encara mig roncàvem amb la bava fins a la pitrera de la samarreta.

—¿Què us passa, gatets? —vam dir ensonyadots, a les fosques, amb un pes al pit, pels malsons que ens devíem haver fabricat desperts, començant a enyorar-nos dels pares i

pensant que feliços que érem els Bigalot abans que ens perdéssim.

I aleshores vam sentir que trucaven a la porta de la cabina i que forçaven la maneta per obrir!

—Ubré la port, silvuplé! —cridaven des de fora, en francès, però en un francès d'aquell més de París de debò.

Es veu que era l'interventor del tren. I es veu que deia, no, deia, no, manava!, a qui estigués tancat dins el WC, que es deixés de fer el sord i que passés la balda del pestell de seguretats per poder obrir.

Però quan nosaltres vam voler col·laborar a les palpentes i fer córrer el pestell de la porta de la cabina, no vam tenir prou força i no ens en vam sortir!

A fora, l'interventor del tren va tornar a picar, impacient, amb uns trucs forts, perquè obríssim i sortíssim.

¿I de tot allò del vagó guarderia, el vagó restaurant, el vagó ludoteca, el vagó duana, el

vagó dispensari, el vagó zoo i la patuleia del tren de París que ens havia deixat un pes al pit tota la nit què se n'havia fet?

¿I aquella veu de gattonera dient allò de la màgia potatge pota de gatge? ¿Per què el senyor interventor que cridava a fora no la feia servir per obrir la porta d'una bufada? Plof!

Vam veure que ara sí que TOT s'acabaria quan s'obrís aquella cabina. Per fi, els pares ens devien haver reclamat. I la veu, fent córrer que es buscaven vius o morts dos bessons i dos gatons, devia haver donat la volta per totes les companyies ferroviàries del continent amb destí a París i devia haver arribat també a milers de quil·lmetres on era el nostre tren.

¿I si els que volien tirar la porta de la cabina del WC a terra no eren els interventors del tren sinó uns caçarecompenses de nens i gatons perduts pels seus pares?

Vam sentir soroll d'eines. Primer semblava un martell. I després un tornavís. Després una

llima. I més tard, una clau anglesa. Toc! Tac!
Rasc! Patam! Crec!

El pestell es va començar a afluixar i es notava que el pany començava a ballar com si li fessin pessigolles. I la porta, finalment, va cedir. Catraclac! Sclonc! I per fi s'hi va veure!

—Ezvai kinders!

—Ezvai katse!

Allò diu que era alemany, i que més o menys volia dir l'únic que podia dir qualsevol interventor de tren que tingués cap i peus davant nostre:

—Dos nens!

—Dos gats!

Nosaltres dos i els dos gatons, encara des de dins, asseguts a la tassa del wàter, el primer que vam veure van ser les dues cares de sorpresa de l'interventor del tren i d'un ajudant seu del servei de manteniment, exclamant alhora allò dels nens i dels gats!

Aleshores va començar aquella tanda de preguntes que ja ens havien fet la senyorassa

dels confits de pega dolça al vagó de primera classe, els gendarmes de la duana, els doctors i les infermeres del dispensari del tren i tota la pesca de la màgia potatge pota de gatge que havíem conegut.

Com aquella colla d'empleats i viatgers estrafojaris que no ens havien deixat aclucar l'ull en tota la nit, l'interventor també ho volia saber tot alhora:

¿Com ens dèiem?

¿Qui érem?

¿Què hi fèiem, tancats al WC?

¿De qui eren els gatets?

¿En quin vagó teníem les nostres reserves?

¿Com es deien els nostres pares?

Els dos bessons de cal Bigalot vam fer el cor fort, però en realitat volíem fer una mica el ploricó. Per primera vegada vam pensar que l'assumpte de la nostra perduda al tren de París devia ser molt greu si els pares encara no ens havien reclamat.

I per això vam continuar ben agafats l'un amb l'altre i amb els dos gatons, sense deixar-nos anar per res del món.

Potser tot era un malson! Potser, de cop i volta, obriríem els ulls a la llitera del vagó llit i la mare ens diria: «Apa, Marquet, apa, Danieló, desperteu-vos, que ja estem a punt d'arribar a Barcelona, i hem d'anar a obrir la bugaderia!»

Però aquella vegada sí que hauríem jurat que estàvem ben desperts tots quatre. I que el catric-catrec del tren sota el nostres peus era de veritat i que TOT no era un malson.

I aleshores, els dos vam pensar allò que alguna vegada havíem pensat a la bugaderia quan ens enfadàvem amb els pares.

¿I si no fóssim de Barcelona?

¿I si els pares ens haguessin adoptat al govern de París, per exemple?

¿No havíem adoptat nosaltres, també, els dos gatons al senyor del manubri al carrer de l'hotel Langue-de-Chat?

¿I si aprofitant el viatge de vuit dies a París i l'embolic dels trens, els pares se'ns havien volgut treure ells del damunt i ens havien deixat perdre expressament en aquell tren que encara no sabíem on anava?

Esclar que el pare i la mare ens havien passat el vídeo del nostre naixement. I ens hi havíem vist, en el moment que trèiem el cap al quifòran de la maternal.

Fora manies! El pare i la mare ens estimaven. Ni que fóssim a vegades dos bessons que es portaven l'oli, que deia la mare. ¿Per què haurien d'haver volgut, doncs, els pares, després de quasi nou anys, que ara ens féssim nens de qualsevol altre lloc del món on ens portés aquell tren de nit?

I així va ser com ens vam decidir a parlar davant de l'interventor i del seu ajudant, que encara tenien el martell, la llima, les alicates i la clau anglesa a les mans, i la boca oberta de bat a bat per l'aparició dels bessons i dels gatons dins de la cabina del WC:

—Booojú... —vam fer tímidament, recordant com parlaven a París—. És que anem a Barcelona. Els pares deuen estar buscant-nos en alguna de les estacions de París. I aquests gatons són el nostre record del viatge a París —vam aixecar una mica els gatons perquè l'interventor del tren i el seu ajudant els vegessin millor—. Menovell, Cisconet, sigueu educats —vam dir com si fóssim la mare—, i digueu mèu, mèu a aquests senyors...

I els dos gatons es van llepar els bigotis.

Però no van fer mèu, mèu, perquè potser també havien dormit malament com nosaltres i no estaven ni per marrameus ni per visites de senyors amb martells i tornavisos en aquelles hores del matí.

L'interventor es va mirar primer el seu ajudant, després a nosaltres i després els gatolins de pèl terrós amb clapes fosques. Es va fregar els ulls com si estigués veient fantasmes i

volgués tornar a la realitat del seu vagó de primera classe amb senyorasses de xal i cara d'òliba.

El més segur era que, en vés a saber quants anys de servei, l'interventor no s'hagués trobat mai amb un cas com aquell nostre.

En quinze segons va dir que havia tingut un naixement al tren, que havia hagut de transportar a collibè una velleta que tenia claustrofòbia del seu departament i no sabia com sortir, i que havia descobert en un vagó restaurant que un traficant d'animals portava d'amagat una serp pitó perquè se li va escapar per la moqueta, alarmant tots els viatgers.

Però l'interventor no s'havia trobat mai amb dos polissons bessons com nosaltres dins la cabina del WC i amb dues mixetes avorrides de tant de viatjar de nit.

I per a un interventor de tren complidor de les obligacions ferroviàries com ell, va dir orgullós, era un cop molt dur per a la seva moral professional que dos xicotets de

Barcelona que portaven dos gatets com a record del seu viatge, se li haguessin pogut colar dalt del tren que anava de París a Zuric, sense que, ni a ells ni a les mixetes, els hagués vist pujar ningú a la Gare de Lyon.

I quan va haver acabat d'aquella confessió amb el seu ajudant, l'interventor del tren va respirar fondo i va exclamar:

—Oh, mondié!

11

UN COP REFET DE LA SORPRESA, l'interventor ens va fer entendre que no patíssim. Que aquell tren no anava a Barcelona. Però que els nostres pares apareixerien per un lloc o altre. I que en pocs minuts arribaríem a la Bahnhof Central de Zuric i que tot se solucionaria perquè a la Bahnhof que deia ell en alemany per dir estació, ja sabrien el que havien de fer en casos així.

I com fan tots els interventors de tren, els conductors d'autobús, els capitans de vaixell, els pilots d'avió i els controladors de metro, quan descobreixen un polissó que circula sense

bitllet, el primer que li recomanen és que no es posi nerviós.

Aquesta vegada, l'interventor ens va dir sobretot que no ploréssim. Li devia semblar que volíem fer el bot. I després, com un avi entendrit, ens va preguntar si teníem gana.

—No, messié... —vam fer nosaltres perquè amb el tràfec l'havíem perduda—, però els gatons sí que deuen tenir un budell buit...

I ens en vam anar cap al vagó restaurant.

Hi havia els primers viatgers matiners que esmorzaven. Oloreta de cafè i croissants acabats d'escalfar. Una delícia!

Però no hi vam poder veure ni rastre de les ampolles buides de xampany. Ni els gots de whisky bruts dels gendarmes del gos policia. Si almenys la senyorassa s'hi hagués deixat el seu xal, hauríem sabut que tot allò de la màgia potatge pota de gatge havia passat de debò. Però no. Ni el xal no hi havia!

L'interventor va demanar llet i va preparar un platet per al Menovell i el Cinconet, que ho

van agrair a llepades damunt la barra de la cafeteria, amb els bigotis blancs i uns ulls de mitja vida que feien goig.

Després ens va donar un iogurt natural a cadascú com si la mare hagués deixat la nota per al cangur del matí. Només hauria faltat que ens haguessin servit una bona ració de cereals! Ecs!

I amb un somriure d'interventor atent, ens va tornar a demanar que li diguéssim com ens dèiem. I vam suposar que, després, l'interventor voldria saber més coses nostres, com per exemple: la data de naixement, el número del carrer on vivíem a Barcelona, el grup de sang, les vacunes que portàvem, i tota la pesca.

Per això ens vam treure la medalla identificativa que la mare ens havia penjat al coll, amagada dins la samarreta, quan havíem sortit de casa, i ens havia dit que només la féssim servir si ens trobàvem en una situació molt grossa.

I com que vam pensar que aquella era una situació molt i molt dallonses, les vam donar al senyor interventor del tren de París a Zuric.

L'home va fer, per fi, cara de satisfacció:

—Alorgs, tutg sergà trgès fagsile! —va exclamar, per dir que les coses, posades així, serien prou fàcils tan aviat com trobessin els pares en algun dels trens que havia sortit de París aquella mateixa nit.

I ara ja sabíem del cert que al cap d'uns minuts arribaríem a una ciutat més petita que París. Es deia Zuric. Zuric no era a França. Era en un altre país també més petit. Es deia Suïssa. El cas és que nosaltres dos ja ens havíem fet un embolic geogràfic!

I això volia dir que els dos bessons, que en aquell viatge havíem decidit que volíem ser professors de llengües quan fóssim grans, el primer que abans hauríem de fer era conèixer món!

I va passar tot sense la màgia potatge pota de gatge: els informes de la duana, la revisió

mèdica, la revisió dels gatons... Però a l'estació d'aquella ciutat que es deia Zuric no hi vam trobar cap senyorassa amb xal amb cara d'òliba que ens oferís confits de pega dolça.

Hi havia una senyora intèrpret de llengües, que ens va portar a l'aeroport de Zuric a esperar el vol d'avió dels pares i ens va explicar una mica tot el que ella sabia del nostre cas.

Anàvem amb un cotxe patrulla dels gendarmes de la duana de Zuric, però sense la sirena posada perquè els dos bessons i els dos gatons ja no érem polissons.

Vam arribar al pàrking de l'aeroport de Zuric.

La cosa de la nostra desaparició a París havia anat així durant tota la nit:

El comissari de la gendarmeria de la Gare de Lyon on nosaltres vam agafar el nostre tren cap a Zuric, va parlar amb els pares quan, desesperats, van presentar la denúncia perquè ens havien perdut de vista, sense saber com.

—¿Es tracta de dos nens iguals que aquests de la foto, amb dos gatets també iguals? —diu que va dir el comissari de París davant d'una foto nostra que portava la mare a la ronyonera de viatge, amb el passaport i les targetes.

Fins que des de Zuric no van avisar de la nostra aparició, es veu que a París no saben per on començar. I diu si tota la gendarmeria parisenca havia fet un pla d'emergència: escorcollar estacions, rastrejar el riu Sena, ensumar aeroports, controlar les autopistes, i tota la pesca aquesta que es fa quan desapareix un petitot. El comissari de París sembla que va arribar a dir als pares que si no apareixíem, la cosa podia ser un segrest i potser hi haurien d'intervenir els especialistes d'internacional.

Quan els van trucar de la duana de Zuric, els pares van agafar el primer vol d'avió des de París per venir-nos a recollir. I nosaltres vam pensar que, si tornaven, és que s'havia acabat definitivament TOT del TOT. I que no hi hauria

cap altra màgia potatge pota de gatge que ho tornés a començar.

Per sort, si els pares ens venien a buscar volant, era que no havien tingut cap intenció d'abandonar-nos enlloc ni tampoc perdre'ns de vista, ni que fos per una temporadeta.

I això també volia dir que no era veritat cap d'aquells disbarats de petitot que havíem pensat quan érem al tren, marejadets potser per culpa dels confits de pega dolça de la senyorassa del xal amb cara d'òliba.

—L'avió de París amb els vostres papàs arriba de seguida! ¿Esteu contents de trobar els papàs? —va dir, en el to atent de sempre, la senyora intèrpret de Zuric.

—Sí, madame Frau —vam dir nosaltres, que havíem confós la manera de dir senyora en francès i en alemany a la vegada.

—Mireu, em sembla que és aquell avió que aterra a la pista d'allà baix! —va assenyalar la nostra acompanyant oficial, des de la terrassa de l'aeroport.

I aleshores no hi vam poder fer res. Com més tocava terra l'avió de París, més ens agafaven les ganes de ploriquejar. Fins que vam esclatar del tot. La senyora intèrpret ens va haver de netejar la cara com dos marrecs. I tots vam respirar ben fondo. L'escaleta de l'avió ja era a punt. I el servei de megafonia de l'aeroport de Zuric va anunciar l'arribada dels viatgers del vol de París per la porta tal.

—Apa, Marc i Daniel! —ens va dir l'assistenta—. Us vull veure ben riallers, com si ara arribés el Pare Noel, d'acord?

I nosaltres vam moure el cap per dir que sí. El Menovell i el Cinconet ens van reüllar, com si endevinessin que als seus bessons adoptius els en passava alguna.

El primer a sortir per la porta d'internacional de l'aeroport de Zuric va ser el pare. Després va treure el cap la mare. Encara anaven amb la mateixa roba que portàvem tots la nit anterior quan havíem sortit de l'hotel de París.

Nosaltres vam pensar tot això:

Que amb tant d'embolic internacional, i havent-hi els gendarmes pel mig, el pare primer ens abraçaria fort i després ens diria que no ho féssim mai més allò, i que no ens moguéssim mai més del seu costat.

Que la mare no diria res. Ens petonejaria de dalt a baix i ens diria allò de: «Fillets, fillets! On us havíeu posat, Marquet i Danieló?», que és com ens anomenava quan ens estimava molt, molt, més que al pare i tot.

I potser després del primer moment, esclatarien tots dos: ¿Per què us en vau anar del nostre costat? ¿Per què ens feu això? ¿Per què doneu aquests disgustos a la mare? No ens mourem mai mes de la bugaderia!

I nosaltres dos ens estaríem quiets, mirant si els pares eren de debò els pares. Sense dir res. Potser fent una altra vegada una mica el bot, com havíem fet abans.

I que, després, enmig de l'emoció, fins i tot nosaltres dos ens faríem dos petons com si, en

comptes d'haver passat la nit perduts en un tren, arribéssim d'una acampada a dues cases de colònies diferents.

Però les coses no sempre són com un se les imagina.

El pare va alçar el braç i va cridar:

—Ei, Maaarc! Daniieeel! Iuhuuu! Bigalotets! Ja som aquí, nens!

És a dir: com si realment els que s'haguessin perdut de vista haguessin estat els pares i no nosaltres dos.

Després, el pare va fer un esforç per somriure. I la mare, al seu darrere, també. I nosaltres els vam imitar perquè estàvem avisats per la senyora intèrpret que havíem de riure molt, quan ens trobéssim, com si tinguéssim pessigolles al melic i no poguéssim parar.

I tots quatre, amb els dos gatons entremig, ens vam estar una bona estona així. Muts. Ens vam abraçar. Però sense dir res.

La senyora intèrpret i els dos gendarmes de la duana de Zuric es devien pensar que aquella

família de bugaders s'havia tornat carrinclona. Però tampoc no deien res. Esperaven a veure què passava. Finalment, els ulls de tots plegats ens lluien. I es notava que el pare havia fet el ploricó, però se l'havia aguantat. I nosaltres vam notar que, des que havia sortit de l'hotel de París el vespre anterior, el pare no s'havia afaitat i la barba li picava com un paper de vidre!

I també es veia que la mare havia plorat durant tot el vol d'avió de París a Zuric perquè tenia els ulls infladíssims, i el rímel fet un suc de pruna fastigós.

Nosaltres érem els únics que continuàvem rient com dos espantaocells, per allò de fer veure que teníem pessigolles eternes al melic.

—¿Ei, i els vostres gatons, bé? —va dir el pare.

—Aquest és el Menovell! I aquest, el Cinconet! —vam dir nosaltres com si els passéssim aquell vídeo nostre del naixement—. Mireu, gatolins, aquests són els nostres papes!

Els dos gatons van alçar la cua quan es van veure tan a prop dels pares. I la van tornar a fer voleiar com un ventilador, de tan contents que estaven de trobar la família aplegada.

La senyora intèrpret i els dos gendarmes es van oferir a portar-nos on fos.

I com que havíem de passar per la duana de l'estació per signar uns papers, els pares van dir que tornariem a Barcelona amb un tren de nit que sortia aquell vespre mateix.

Els gendarmes van demanar un taxi i tota la comitiva vam anar cap a la duana de Zuric per confirmar que el senyor Tal i la senyora Tal Altra eren pare i mare. I que els nens Marc i Daniel eren germans bessons i fills de la parella Tal i Tal Altra. I que tots plegats tenien la bugaderia de cal Bigalot al barri del port de Barcelona.

—¿I els dos gats? —va preguntar el comissari de Zuric, quan tota la paperassa ja s'havia acabat— ¿També són de Barcelona, com els nens?

Els pares van dir que no. Que eren de París.
Però que era com si ja fossin de Barcelona.

Nosaltres dos ens vam mirar. En teníem una
de guanyada!

12

EL TREN DE NIT que anava directe a Barcelona sortia de l'estació central de Zuric quan queia la tarda.

Ara sí que el viatge més important de tota la nostra vida s'estava acabant!

El tren de nit amb vagons-llit era blau com un cel estelat i llarg com un centpeus. El departament que els pares havien reservat tenia quatre lliteres, un lavabo, una pica, quatre raspallets de dents, quatre gots embolicats amb fundes higièniques, i quatre ampolles d'aigua mineral. Quina sort per als gatons, que es podrien passar la nit bevent aigua!

Nosaltres dos, però, sabíem que al departament del vagó-llit hi havia encara un altre artilugi, amagat sota l'armariet de la pica del lavabo:

—Els orinals! També hi ha els orinals! —vam cridar.

I encara ho estàvem dient quan l'interventor del tren ja saludava des de la porta del departament i ens va enxampar amb els orinals a la mà. I mentre no va enllestir el paperam de bitllets i de duana amb el pare no vam saber què fer-ne, agafats per l'ansa només amb un parell de dits, com si se'ns haguessin de desfer.

Quan van acabar, el pare ens va clavar una d'aquelles mirades de Bubota Frankenstein:

—No podríeu estar calladets sense fer el numeret ni que només sigui per una vegada, mecagonlou! —va dir en veu fluixa.

—Volem saber si els gatons es podran quedar a viure amb nosaltres a la bugaderia... —vam dir.

—Bé... —va fer el pare sospirant com si s'ho rumiés—. El Guillemtell i el Bingonet... —va intentar de dir.

—Menovell i Cinconet, pare! —vam rectificar nosaltres rient, perquè ja vèiem que la cosa

anava per més bon camí que per on havien anat les propostes de tenir hámsters, gossets petaners, tortugues, peixets o cadernereres.

—Ho podem provar... Ho podem provar... Si la mare diu que sí... I si els seus papes adoptius es comprometen a netejar-los, donar-los menjar, canviar-los l'aigua cada dia i matar-los les puces de tant en tant... —va afegir el pare, com si posés d'entrada les seves condicions.

—Jo els mataré les puces cada setmana!
—deia l'un.

—I jo els netejaré la senalla cada dia! —deia l'altre.

—I jo dic que sí... —va fer la mare, amb un gest de cap, encara amb els ulls que li lluíen perquè no es devia acabar de creure que ens haguessin trobat als dos a més de mil quilòmetres de París, sans i estalvis que diuen, després de perdre'ns de vista.

—Doncs, vinga! No en parlem més! Poseu els gatons als orinals, que els facin de jaç, i cap a casa!

Vam botre d'alegria i fins i tot ens va semblar que el vagó llit es bellugava per culpa dels nostres salts. Però la realitat era que el tren havia començat a arrencar de l'estació de Zuric lentament, sense fer briiittt! ni plaxoofff!.

Catric-catrec, catric-catrec..., feia a poc a poc, deixant darrere de la finestra una estesa de llac ple de barques de vela, que no havíem tingut temps de visitar perquè havíem anat a parar a aquella ciutat de Zuric per casualitat.

Després de dormir tota la nit, quan a primera hora ja es veia com s'acostaven els edificis més alts de Barcelona, vam deixar que els nostres dos gatons es fessin magarrufes fora de l'orinal. Però els gats de naixença són com els pixerris petits. No s'estan quiets. S'empaiten. I s'esgarrapen la cua l'un a l'altre. I en sec vam sentir so d'esquellerincs!

El Cinconet va voler estirar d'una unglada l'esquellerinc del Menovell. I el Menovell va voler fer sonar l'esquellerinc del Cinconet!

—Els esquellerincs! —vam cridar, quan ens vam adonar que els portaven.

Però, ¿els esquellerincs no havien estat un regal de l'encarregat del vagó guarderia del tren, després de la màgia potatge pota de gatge? I ara, després de passar la nit als orinals del vagó-llit... els portaven penjats al coll!

Ens vam mirar. ¿Els pares, mentre dormíem, ens havien volgut donar una sorpresa? Vés a saber...

Ens vam tornar a mirar. ¿Ho enteníem? Potser sí. Vam veure els ulls blaus dels gatons. A dins del tot de les seves ninetes hi havia la senyorassa del xal amb cara d'òliba, la de la màgia potatge pota de gatge, la dels confits de pega dolça, petita com un gra de raïm madur amb el pinyolet dins. I ens saludava fent voleiar el seu xal! I per això ho enteníem.

Els dos gatons van fer un parell de miaous parisencs dels seus. I encara vam escoltar l'adéu final de la senyorassa des de dins dels seus ulls d'estel.

—Agdéeeuuu! Gudbaai, anfans!

I el Menovell i el Cinconet van continuar rebolcant-se per terra, recargolant-se les orelles i llepant-se els bigotis!

Quan ja érem al vestíbul de l'estació de Barcelona, en un descuit nostre, els dos gatons van saltar dins d'una maqueta gegant de l'edifici històric de l'estació de trens que hi havia exposada perquè tothom veiés com era.

I tots els vagons i les màquines de miniatura se'n van anar per terra. I, amb l'enrenou, les dues mixetes encara es van engrescar més i van ensorrar una de les estacions de fusta, i van trepitjar dos prats de plàstic, i van aplanar una muntanya de pasta de paper plena de vies i de túnels!

Quan ja en van tenir prou es van quedar quiets en un racó de la maqueta. I van jugar a estimar-se, com si fossin dos gats de teulada perduts a l'estació, sense ni tenir ni idea de la que acabaven de muntar una altra vegada.

—Són parella! —vam dir nosaltres dos quan els vam veure fent-se pessigolles als bigotis.

Però l'enrenou al vestíbul de l'estació, amb la maqueta dels trens de panxa enlaire, va alertar els agents de seguretat i un d'aquells gossos policia com el que havíem vist al tren de nit ensumant tots els racons.

—¿Què és aquest desordre? —va dir un dels agents.

—Ei, criatures! ¿Que no teniu pares? —va dir l'altre.

—Brrr.. bub, bub! —va fer el gos policia, sense deixar de vigilar els nostres dos pobres gatons que, davant del posat barrut del gos, s'havien estarrufat fins a la punta de la cua, arraulits entre els vagons, les màquines, les vies i les casetes de la maqueta de miniatura bolcada pel seu terratrèmol.

Finalment, el pare i la mare es van adonar que alguna de grossa n'acabava de tornar a caure sobre el destí de la família de bugaders de cal Bigalot.

—Perdonin, agents... —va fer el pare—. Els gats dels nostres nens són nous a casa, i estan una mica eixericats pel viatge que acabem de fer...

—Nens, recolliu els vostres TIGRES! —va dir la mare, que ja havia recuperat la seva energia de mare de sempre.

—Són mix i mixeta, mare! —vam cridar nosaltres, sense deixar d'ullar el gos policia perquè no li passés pel caparrot de prendre's la llei massa a morro.

Mentrestant, el pare ja havia explicat als agents la nit i el dia que havíem passat buscant nos per tot París i després el viatge a Zuric, i finalment de Zuric a Barcelona.

—Estem tots una mica alterats, agents... —va donar com a excusa el pare.

I sembla que els agents de seguretat de l'estació ho van entendre, perquè almenys ja no feien tan mala cara.

—¿I amb aquest desastre de maqueta què fem? —va dir un d'ells, traient-se un moment la gorra i rasant-se el clatell.

El Menovell i el Cinconet continuaven enamoradíssims!

Els dos alhora van fer miaou, miaou, quan nosaltres dos els vam agafar pel clatell i els vam treure de dins de la maqueta dels trens, amb una estirada d'orelles perquè no estàvem disposats que ens prenguessin el pèl.

El gos policia, que havia sentit els miols del parell de gatons, es va entendre una mica, li van espurnejar els ulls, i va fer un bub, bub! escarransit.

El pare no es va deslliurar de pagar una multa pels desperfectes de les peces de miniatura de la maqueta.

I, per sort, l'incident es va acabar aquí.

—Maaarc i Daniieeel... —va tornar a fer el pare amb aquella cara de Bubota Frankenstein que ja no li coneixíem des de feia ben bé vuit dies.

I tots sis ens vam encaminar cap al barri del port per tirar les portes amunt i obrir una altra vegada la bugaderia de cal Bigalot.

I per preparar les motxilles de l'escola. Perquè hi havíem de tornar l'endemà mateix. El pont de Pasqua a París s'havia esfumat.

Però, des d'aquell dia que ens vam perdre al tren de París, els bessons de cal Bigalot ja teníem una feina nova.

De moment, havíem d'anar a la biblioteca infantil del barri per veure si trobàvem un manual sobre cries de gats.

I després començaríem a ensenyar llengües de gat al Menovell i al Cinconet. Seria la primera classe de professors de llengües que faríem! I ja n'estaríem contents, si aprenien a fer mèu, mèu!, com fan totes les mixetes del barri.

Estàvem segurs que ho aconseguíem. Ni que fos amb una mica d'aquella màgia potatge pota de gatge que ara ja sabíem on la podríem anar a trobar. I ens vam tornar a mirar els ullets blaus dels nostres gatons per comprovar si

encara hi havia quedat rastre de la senyorassa del xal petita com un gra de raïm.

Només hi havia una cosa que ens feia patir. No havíem dit als pares que els dos gatons de París podia ser que fossin cries de gat mesquer.

Esclar que, si els ho haguéssim dit, hauríem hagut de parlar de la senyorassa amb cara d'òliba, del senyor veterinari del tren, i de TOT allò de la màgia potatge pota de gatge.

I ja se sap que, per molt que hi facis, els pares no se les volen empassar mai aquestes coses.

A més, per saber si el Menovell i el Cinconet eren gats mesquers, encara havien de passar uns mesos. I quan es fessin grans, qui sap si els dos gatons potser ja s'haurien acostumat al perfum de detergent de la bugaderia. I a la salabor de mar. I potser s'estimarien més ser gat casolà de barri de port que no pas fera salvatge de bosc!

I també hi havia la possibilitat que el senyor vitaminari del tren de nit s'hagués equivocat!

Perquè el senyor músic del manubri del carrer de l'hotel Langue-de-Chat de París, ens havia dit que eren *deux petits chats*.

I *deux petits chats* no poden ser mai dos gats mesquers, a pesar que siguin de color terrós, amb clapes fosques, i tinguin la cua una mica més llarga que els altres gats de la seva edat.

I des d'aquell viatge a París, de quan encara no teníem nou anys, cada vespre, no hem deixat de sentir mai la sirena dels vaixells de càrrega del port, al capdavall del carrer del barri de la bugaderia. L'eco del seu tuuut, tuuut!, ens porta onades d'aire feréstec, com les del triling, ling, ling, triling, long, long, del manubri del pidolaire de la vora del moll del riu Sena.

Refugi La Vinyeta

Duesaigües, estiu del 1995

Revisada: estiu del 2010